

Giới thiệu Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)

Bạn đang đọc truyện Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc của tác giả Hoà Thủy. Trong truyện hot này, hần là độc công tử đầy quyền thế, là tổng giám đốc của tập đoàn Mục thị!

Vì cứu mẹ đang trong tình trạng nguy kịch, cô bị chính ba mình bán cho hần. Kết cuộc câu chuyện này sẽ ra sao, cùng theo dõi truyện teen hay này để biết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp Nhau

Đình Uyên Tĩnh rời khỏi bệnh viện với khuôn mặt đầy mệt mỏi và tuyệt vọng, quanh quẩn bên tai lời nói của bác sĩ.

"Đình tiểu thư, tình trạng hiện tại của mẹ cô rất không lạc quan, chúng tôi đề nghị cô mau chóng cho mẹ mình làm phẫu thuật đi. Hiện tại đã có người đồng ý hiến thận, nếu cô có thể trong hai ngày kiếm được chừng 20 vạn để làm phí phẫu thuật, chúng tôi sẽ ưu tiên trị liệu cho mẹ cô. Bằng không, chúng tôi chỉ có thể đi cứu bệnh nhân khác."

20 vạn?

Nàng đi nơi nào kiếm được 20 vạn?

Mẹ bị bệnh hai năm, số tiền mà nàng đem đi khi rời khỏi ngôi nhà đó đều tiêu hết để đóng tiền viện phí. Chẳng lẽ phải trở về sao? Vì cứu mẹ, nàng không thể không trở về nhưng mỗi lần trở về đều gặp người kia đối mặt con nàng châm chọc khiêu khích mà cha ruột của nàng căn bản là mặc kệ!

Nhưng vì mẹ, nàng phải thử lại một lần!

Bước nhanh vào buồng điện thoại công cộng bên đường, nàng điện thoại cho người nào đó: "Là tôi."

"Chuyện gì?" Đình Chí Cương không kiên nhẫn hỏi.

"Mẹ không xong rồi." Nàng phẫn nộ nói, "Ông bỏ rơi chúng ta, ngay cả sống chết của bà cũng không quản, ông có còn lương tâm không? Hai mươi vạn mà thôi, ông nhiều tiền cũng không cho ta sao!"

"Uyên Tĩnh, con bình tĩnh một chút." Đình Chí Cương cứng rắn nói. Hần không phải bỏ mặc hai mẹ con nó nhưng mà mỗi lần muốn đưa hai mẹ con nó về nhà thì lại nghĩ đến vợ của mình, hần làm sao dám đưa nàng tiền? Hơn nữa, công ty hần gần đây lại xảy ra vấn đề, đừng nói hai mươi vạn, hai vạn hần đều không có.

"Mẹ có thể chết, tôi phải bình tĩnh như thế nào? !" Uyên Tĩnh rống to, "Nếu bà chết, tôi cũng đi chết theo, chúng tôi thành quỷ cũng không sẽ bỏ qua ông!"

"Được rồi, con hiện tại đến công ty tìm ta." Đình Chí Cương nói.

Đình Uyên Tĩnh tắt điện thoại, đi nhanh đến công ty. Đi vào công ty, mới biết, Đình Chí Cương đang tiếp khách, nàng chỉ có thể ngồi chờ ở bên ngoài.

Đợi nửa giờ, ngay khi nàng nghĩ là mình đang bị lừa thì cánh cửa phòng làm việc mở ra. Nàng vội vàng đứng lên, tiến lên mới phát hiện mới vừa ra không phải là Đình Chí Cương.

Nhưng không còn kịp rồi, nàng đã đụng vào đối phương rồi.

"Ngô." Đau quá, người nọ là tường đồng vách sắt sao?

"Cô làm gì? !" Bên tai có người hô to.

Nàng còn không có phản ứng liền cảm giác cổ tay chính mình đau đớn, người đã bị kéo qua một bên. Nàng ngẩng đầu, mới biết người mới vừa kéo nàng chính là Đình Chí Cương, cha ruột của nàng.

Đình Chí Cương giống như không thấy nàng, hỏi cái người bị nàng đụng vào kia: "Mục tổng thật có lỗi, ngài không sao chứ? !"

Uyên Tĩnh thấy ông ta kinh sợ, hơi kinh hãi, biết người mà mình đụng vào là một nhân vật không đơn giản, bằng không ông ấy sẽ không có loại phản ứng này.

Nàng ngẩng đầu, thấy một người nam nhân tuổi còn trẻ. Nam nhân mặc tây trang được cắt may thủ công từ Italy, dáng người cao to, biểu tình lãnh khốc, làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy, khí thế cùng cảm giác áp bách. Mà hắn đang nhìn nàng, ánh mắt như ưng. Như loài săn mồi tìm thấy đồ chơi của mình làm nàng sợ tới mức lùi lại từng bước.

Nam nhân thân nhiên liếc nàng một cái, ánh mắt ấy quét nhanh từ đầu cho chân nàng, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Đinh Chí Cương đi theo phía sau hắn, cả người cung kính, cúi đầu khom lưng, nghiêm nhiên đem hắn trở thành thượng đế.

Đi đến cửa thang máy, nam nhân trẻ tuổi xoay người lại, dùng tiếng nói lạnh như băng nói: "Đinh tổng mời quay về, không cần tiễn."

"Vâng. . . ." Đinh Chí Cương tiếp tục cúi đầu khom lưng.

Nam nhân cất bước đi vào thang máy, lúc cửa thang máy đóng lại, hắn đối thuộc hạ bên người nói: "Tra một chút nữ nhân vừa mới rồi là ai."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chi Phiếu

Đinh Uyển Tinh cùng Đinh Chí Cương đi vào văn phòng, hai người nói thẳng vào vấn đề.

Đinh Chí Cương xuất ra tờ chi phiếu: "Bao nhiêu?"

"Tiền giải phẫu ít nhất là 20 vạn, không tính tiền trị liệu sau phẫu thuật. . . . Ông tự xem xét rồi đưa đi." Uyển Tinh nói.

Đinh Chí Cương liếc nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ đưa co cô chi phiếu năm mươi vạn: "Nhiều đâu hắn là đủ đi. Gần nhất công ty xảy ra vấn đề, ta cũng không có nhiều, không thể cho con nhiều hơn. Về sau có vấn đề gì, con gọi điện trực tiếp cho ta đừng gọi điện thoại nhà, cô người rất mất hứng."

Uyển Tinh đoạt lấy chi phiếu: "Tôi sẽ trả lại cho ông!" Nói xong xoay người bước đi.

Nàng mới vừa đi nửa giờ, điện thoại trên bàn Đinh Chí Cương vang lên.

"Alô?"

"Đinh tổng." Từ tai nghe truyền đến giọng nam trầm ổn.

"Mục tổng!" Đinh Chí Cương thụ sủng nhược kinh, cả người nhảy dựng lên. Tuy cách nhau qua điện thoại nhưng hắn nhìn không được bị khí thế của đối phương làm kinh sợ. Bởi vì đối phương chính là người chủ nổi tiếng của Mục thị tập đoàn - tổng giám đốc đương nhiệm Mục Thiên Dương!

Mục Thiên Dương như nói chuyện phiếm hỏi: "Đinh tổng rất muốn cùng ta ký kia hiệp ước kia?"

"Đó là đương nhiên." Đinh Chí Cương không chút do dự thừa nhận. Gần mấy tháng nay, hắn cố gắng làm việc đều vì chuyện này. Bởi vì không có vốn đầu tư, công ty càng ngày càng sa sút sắp phá sản, hắn thậm chí nghĩ mình nên ôm cây đại thụ Mục Thiên Dương này.

"Vậy buổi tối chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, hảo hảo thương lượng một chút."

"Vâng.. vâng.. vâng. . . ." Đinh Chí Cương không thể tin được. Mục Thiên Dương vừa mới rồi còn không đồng ý, như thế nào bây giờ lại thay đổi? Bất quá chỉ cần có thể ký ước, hắn cũng không quan tâm chuyện gì đã xảy ra! Mục Thiên Dương cười, đột nhiên đổi đề tài: "Nghe nói Đinh tổng ngoài cô con gái trưởng gọi Đinh Thái Nghiên kia, còn có một cô con gái gọi Đinh Uyển Tinh?"

Đinh Chí Cương sững sờ, nháy mắt liên hồi được, nói: "Phải, chính là người vừa mới đụng vào Mục tổng kia."

Xem ra Mục Thiên Dương đã tra qua, bằng không sẽ không hỏi như vậy. Ngán ngần nửa giờ liền tra được, thế lực của Mục gia quả nhiên không để khinh thường.

"Đêm đó hãy mang cô ấy đi cùng." Mục Thiên Dương nói, "Ta rất thích cô ấy."

Đinh Chí Cương sợ run một lát, vội vàng đáp ứng.

Mục Thiên Dương thích, tự nhiên có hàm ý khác. Hắn là nam nhân, tại thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, như thế nào còn không rõ?

Lúc trước hắn an bài Thái Nghiên cùng Mục Thiên Dương nhận thức. Mục Thiên Dương lại cứ không thích, ai biết chỉ liếc mắt một cái liền coi trọng

Uyển Tinh. Bất quá loại tình huống này, ai cũng biết Mục Thiên Dương chỉ cảm thấy mới mẻ và muốn chơi một chút mà thôi.

Hắn thật sự phải hy sinh Uyển Tinh sao ?

Tắt điện thoại, Đinh Chí Cương suy nghĩ ngẩn ngơ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhấn tâm quyết định.

Uyển Tinh không có di động, hắn tìm nàng không được, chỉ có thể làm cho nàng tìm đến mình. Hắn gọi cho ngân hàng hủy bỏ tấm chi phiếu kia.

Ở tại ngân hàng Uyển Tinh đang đứng xếp hàng nhưng khi đến phiên nàng lại bị báo cho rằng chi phiếu không còn hiệu lực. Nàng ngẩn ra, sững sờ vài giây, sau đó liền đi gọi điện thoại cho Đinh Chí Cương: "Chi phiếu không rút tiền được."

Nhân tiện nói luôn ạ! Về chương 2 của năm bắt sứ mệnh thì mik sẽ đăng sau. Vì quyền vợ mình còn chưa động vào cơ. Chế độ hiện tại là cực cực kì lười.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chuyện Này Không Bình Thường

"Có thật không?" Đinh Chí Cương giả vờ kinh ngạc, "Có thể là tài khoản của ta xảy ra vấn đề. Gần đây ta tài vụ khẩn trương, cho nên đôi lúc cũng xuất hiện tình huống này."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Uyển Tinh nhìn chi phiếu bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Lúc trước dễ lấy tiền như vậy bây giờ tại sao lại thành ra thế này? Mẹ làm sao bây giờ.

Đinh Chí Cương nói: "Như vậy đi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm, con đem tài khoản của con cho ta, ta trực tiếp chuyển khoản qua."

Uyển Tinh trầm mặc trong chốc lát, nói: "Được."

Tắt điện thoại, nàng quay về bệnh viện chăm sóc mẹ. Sáu giờ nàng lại lần nữa gọi điện thoại cho Đinh Chí Cương: "Ăn cơm ở đâu?"

"Ta sẽ cho tài xế tới đón con." Đinh Chí Cương nói.

"Tôi đợi ở bệnh viện."

Đinh Chí Cương sững sờ một chút, tắt điện thoại.

Uyển Tinh ngồi ở ghế dài ngoài bệnh viện, đợi hơn mười phút, tài xế tới. Sau khi lên xe, nàng nhắm mắt dựa lưng vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Qua một lúc, bác tài xế gọi nàng. Nàng nghĩ đến nơi rồi, xuống xe mới biết tài xế mang nàng vào một cửa hàng thời trang nổi tiếng.

"Đến đây làm gì?" Nàng hỏi.

Bác tài xế nói: "Chủ tịch đặt cơm ở nhà hàng Tây, cần mặc chỉnh trang một chút nên ngài ấy có ý dặn ta mang tiểu thư đến đây sửa soạn lại một chút."

Uyển Tinh nhìn lại cách ăn mặc mộc mạc của mình, trong lòng rất tức giận. Bất quá vì năm mươi vạn, nàng nhịn!

Sau hai cái giờ, nàng tới nhà hàng, đói bụng không chịu được.

"Tiểu thư có hẹn trước không?" Nhân viên phục vụ nhà hàng hỏi.

"Đinh Chí Cương."

"Mời đi theo ta." Nhân viên phục vụ nhìn nàng một cái, mang nàng đi về phía trước.

Điều hòa của nhà hàng thực lạnh nha, nàng cảm thấy lạnh cả người. Rất muốn ôm lấy mình một chút, nhưng động tác này rất chướng tai gai mắt, nàng chỉ có thể chịu đựng.

Đến gần bàn ăn Đinh Chí Cương đặt, nàng phát hiện nơi đó không chỉ có một mình Đinh Chí Cương, còn có một người nam nhân đưa lưng về phía nàng.

Nàng chân chờ dừng lại, kêu lên: "Ba."

Đinh Chí Cương vội vàng đứng lên, cười nói: "Con đã đến rồi, mau tới đây."

Nàng hoảng sợ, bởi vì khuôn mặt Đinh Chí Cương tươi cười csao nàng lại có cảm giác như đang lấy lòng nàng! Chuyện này không bình thường! Tuyệt đối không bình thường!

Đúng lúc này, nam nhân vẫn đưa lưng về phía nàng xoay người lại, ánh mắt lười nhác khi nhìn thấy nàng, trong mắt tinh quang lóe lên. Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là nam nhân mà nàng đụng vào buổi chiều ở công ty.

"Đinh Chí Cương thúc giục nói.Đây là tổng giám đốc tập đoàn Mục thị, mau gọi Mục tổng."

Nàng đứng bất động ở tại chỗ, ngơ ngác nói theo: "Mục tổng."

Mục Thiên Dương nở nụ cười nhẹ nhàng, hai mắt bắt đầu nhìn từ đầu đến chân đánh giá nàng

Nàng mặc lễ phục đơn giản màu tím, tóc đuôi cá tết lệch, trông thật nữ tính và sang trọng. Lướt qua xương quai xanh tinh xảo lộ ra bên ngoài, loang loáng nhìn thấy chiếc vòng cổ thủy tinh được đeo ở trước ngực, thật hấp dẫn ánh mắt!

Cách ăn mặc không tồi, hần vừa lòng gặt đầu, quay đầu lại, nói với Đinh Chí Cương: "Ngày mai ông đến công ty ta ký hợp đồng đi."

Chương 4 sẽ có diễn biến thế nào đây ? Cùng đón xem... Mỗi ngày sẽ ra 1 tập nhưng không hứa Ạ ehehe. Đạo này có mấy bạn hỏi mình là nam hay là nữ thì mình nói luôn 100% là nữ Ạ, ai nói mình là nam thì là sai đó nha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Còn câu hỏi xin liên he3j qua mail:

- lovyvyvy2017@gmail.com

Truyện mới: Tình đầy chông gai

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Uy Hiếp

"Phải" Đinh Chí Cương vui vẻ, ngăn đầu đối với Uyển Tinh nói, "Uyển Tinh, rót rượu cho Mục tổng đi!" Uyển Tinh phòng bị nhìn hần một cái, đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy bình rượu hồng, thật chậm rãi tiến đến rót vào ly rượu trước mặt Mục Thiên Dương. Làm xong, phát hiện hần đang nhìn mình, cô xấu hổ nở nụ cười, nói: "Mục tổng mời dùng."

Đang lúc cô muốn đi, hần đột nhiên bắt lấy tay cô. Cô hoảng sợ, muốn hét ra tiếng thì hần dùng tay kia nắm cằm của cô, ngón cái khẽ vuốt ve môi của cô, nói: "Ta không thích nữ nhân dùng son môi."

Uyển Tinh cực kỳ sợ hãi, vội vàng thoát khỏi tay hần, chạy đến bên người Đinh Chí Cương: "Ba"

Mục Thiên Dương bưng lên ly rượu, thần nhiên liếc cô một cái.

Đinh Chí Cương đem cô đặt lại tại chỗ ngồi, nói: "Mục tổng cùng con nói giỡn thôi mà. Ta đi toilet một chút, con ăn trước đi."

"Không." Uyển Tinh muốn kéo hần ở lại, nhưng hần đã nhanh đi rồi.

Uyển Tinh thấy hần không phải đi toilet, mà đi ra phía cửa nhà hàng, biết chính mình đã bị bán, liền đứng lên bỏ chạy.

Mục Thiên Dương ngồi tại chỗ, không hề động, chính mình tự rót ỉnh một ly rượu, chậm rãi thưởng thức.

Uyển Tinh chạy ra khỏi nhà hàng, đột nhiên bị người ta giữ chặt. Kéo cô chính là hai nam nhân, một thân tây trang tối màu, đeo kính mắt đen, tựa như xã hội đen trên các bộ phim điện ảnh vậy. Cô giả dục kêu to: "Các người đang làm gì? Thả ta ra!"

"Chúng ta là chính là thủ hạ của Mục tiên sinh." một người nam nhân trong đó nói, "Đinh tiểu thư mời chờ Mục tiên sinh ở chỗ này."

Uyển Tinh cả kinh, quay đầu lại thấy Mục Thiên Dương thông thả, nhàn nhã đi tới.

Cô lại vùng vẫy, nhưng không làm nên chuyện gì.

Mục Thiên Dương đi đến trước mặt cô, khoát khoát tay, hai nam nhân kia lập tức buông nàng ra, người cũng nhanh chóng biến mất trước mắt họ.

Hắn vuốt mặt của cô, nói: "Ba cô bán cô cho ta, lấy một mảnh đất trị giá hai triệu, có cảm thấy mình rất đáng tiền hay không?"

"Anh. Anh khốn nạn!"

"Cô có muốn cứu mẹ?" Hắn hỏi.

Uyển Tinh sửng sốt, nhìn hắn.

Hắn nói: "Ba cô sẽ không quan tâm đến cô nữa đâu. Nếu cô nghe lời ta, mẹ cô ngày mai là có thể mổ, có bác sĩ tốt nhất, thuốc tốt nhất, hết thấy đều là tốt nhất. Bằng không, cô ngày mai ngay cả phòng bệnh cũng không vào được."

Uyển Tinh ngơ ngác nhìn hắn. Qua thật lâu, cô lặng yên cúi đầu, hai vai phát run.

Cô không có mắg, không có nháo, càng không có đi. Mục Thiên Dương biết cô đã thỏa hiệp, vừa lòng nói: "Cô hiểu chuyện như vậy mới không ăn khổ."

Tiếp theo sẽ xảy ra truyện gì mới mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thả Ta Đi

Sau khi lên xe, Mục Thiên Dương hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi?"

Uyển Tinh nhìn hắn một cái, lấp bắp nói: "Mười. Mười bảy."

"Mười mười bảy? Vẫn còn đang đi học sao?"

Uyển Tinh há miệng run rẩy lắc đầu.

"Mười bảy tuổi sao lại không đi học?"

"Mẹ. Mẹ sinh bệnh, không có tiền, còn phải chăm sóc cho bà." Nói xong, cô gắt gao cắn môi dưới, muốn vượt qua nội tâm sợ hãi.

Hắn nắm lấy cằm của cô, đem mặt của cô kéo qua đối diện mình: "Đừng cắn môi, lở cắn nát thì sao." Nói xong nghiêng người hôn cô.

Uyển Tinh cả kinh, dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn đem cô nặng nề áp ở trên ghế ngồi. Cô không thể động đậy, sợ tới mức khóc lên.

Một lát sau, hắn buông ra nàng, liếm liếm khoe môi: "Hương vị so với tôi tưởng tượng hoàn hảo hơn."

"Anh thả tôi đi." Uyển Tinh nước nờ nói.

Hắn cười lạnh một tiếng: "Mặc kệ mẹ cô chết sống sao?"

Uyển Tinh ngẩn ra, tuyệt vọng tựa trên ghế ngồi.

Không lâu, xe ngừng lại, hắn cầm lấy cánh tay cô kéo xuống xe. Cô giương mắt nhìn một toà biệt thự, cả kinh hai chân như nhũn ra.

Hắn lôi kéo cô đi vào trong, lên lầu, đi vào một gian phòng trong đó, rồi cục buông nàng ra. Tiếp theo, hắn bắt đầu cởi quần áo.

Uyển Tinh co rúm lại ôm hai tay, nghiêng ngả lão đảo lui về phía sau.

Loading..

Hắn quay đầu lại, lãnh mâu đảo qua, đem cô ném lên giường.

"A ——" Uyển Tinh bị roi choáng đầu hoa mắt, đang muốn đứng lên, người khác đã nhào tới. Cảm giác được tay hắn sờ loạn ở trên người mình, cô kêu to: "Không cần! Thả tôi ra"

Hắn chẳng những không dừng lại, ngược lại càng ngày càng thô bạo, xoạt một tiếng xé rách lễ phục của cô.

Cô cảm giác trước ngực chột lạnh, vội vàng lấy tay che lại: "Van cầu anh. Không cần."

"Không cần?" Hấn nắm lấy cảm của cô, hôn cô thật mạnh.

"Ngô." Uyên Tĩnh lắc lắc đầu, muốn nói chuyện, nhưng nói không nên lời.

Hấn thô bạo hôn nàng, hai tay ở trên người cô giao du, rất nhanh đem cô cỡi trần như nhộng.

"Không." Uyên Tĩnh khóc nức nở, thoát khỏi nụ hôn của, hai tay đánh loại hấn.

Hấn khoá trụ hai tay của cô, kéo chúng nó quá đỉnh đầu, cúi đầu ở môi cô hung hăng cắn một chút. Mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, cô cảm thấy đau đớn, cảm giác sức nặng trên người mình, cô biết rõ mình chạy không thoát, tuyệt vọng khóc thút thít.

Hấn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô một cái, cúi đầu giống như nổi điên gặm nuốt cổ của cô.

"Đau." Cô vặn vẹo thân mình, khóc lóc cầu xin tha thứ, "Cầu anh buông tha tôi đi."

Đúng lúc này, hấn hôn lên ngực cô, dùng sức khẽ hấp, tạo ra ấn ký của chính mình.

"A." Uyên Tĩnh không biết đây là cảm giác gì, có đau, có xa lạ mà lại làm cho cô sợ hãi, "Dừng. Cầu anh. Không cần. Thả tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đau.

Hấn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, đột nhiên tách hai chân của cô ra, phần eo đẩy một cái

"A ——" Uyên Tĩnh đau đến co quắp, ngón tay bấu lên lưng hấn, tạo ra năm vết máu thật sâu.

Đau đớn làm cho hấn thân mình run rẩy một trận, vừa rút mạnh ra lại hung hăng cắn trở lại.

"Đau ——" Uyên Tĩnh kêu to, giống như muốn tắt thở nằm trên giường.

Mục Thiên Dương nhìn cô, cầm hai chân cô, quỳ gối trên giường bắt đầu luật động, không có một chút thương hương tiếc ngọc.

"Đau quá a." Cô khóc ròng nói, "Van cầu anh. Dừng lại. Đau quá."

Cô cầu thật lâu, từ từ không còn khí lực nữa, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở nghẹn ngào. Cuối cùng, cô như một con búp bê vải rách nát, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà, thân thể theo va chạm của hấn phập phồng.

Cô không biết hấn làm bao lâu, khi hấn gặm nhẹ, phóng thích chất lỏng vào người cô, nằm úp sấp trên người cô, cô hoàn toàn không có phản ứng.

Hấn thờ dốc vài phút, đứng lên. Xuống giường, hấn chậm rãi đi đến đầu giường, cầm lấy cảm của cô, xoay khuôn mặt cô về phía hấn.

Cô nhìn bên hông hấn có thứ gì đó rất ghê tởm, trên đó còn có chất lỏng nhỏ giọt xuống.

Hấn chớp mắt, tay hơi hơi run rẩy, cúi đầu tại đôi mắt cô đặt lên một nụ hôn. Dừng lại mấy giây, lại buông cô ra, cũng không quay đầu lại đi về hướng phòng tắm.

Uyên Tĩnh vẫn đang nằm trên giường, giống như đã chết.

Mấy phút sau, hấn từ trong phòng tắm đi ra, trên người không một mảnh vải, hấn chỉ lấy một tấm khăn lông chà lau tóc.

Hấn đi đến trước mặt cô, đem thân thể cô nhìn lướt qua, nhìn đến vết máu đã khô giữa hai chân cô, lộ ra nụ cười hàm xúc:

Loading...

"Một cô gái sạch sẽ, rất tốt."

"."

“Tắm rửa đi.” Hấn dùng ngón tay hữu lực nắm lấy cằm của cô, “Không muốn một lần nữa thì nghe lời.”

Uyển Tinh run lên một chút, chậm rãi đứng lên, bọc chăn quanh người đi về hướng phòng tắm.

Cô cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng không sánh bằng nỗi đau mà vết thương lòng gây ra. Ba ruột của cô vậy mà tại thời điểm mẹ cần giúp đỡ nhất lại bán cô!

Ngâm mình trong bồn tắm lớn, cô khóc thành tiếng. Không biết khi nào thì, có người vỗ đầu cô, lời cô lên: “Xong rồi?”

Cô nhìn hấn, đầy sợ hãi.

“Cho cô năm phút nữa!” Nói xong, hấn đi ra ngoài.

Năm phút ?

Cô hoảng loạn cầm lấy sữa tắm, dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa sạch sẽ. Đi ra khỏi phòng tắm, thấy hấn ngồi ở trên giường. Hấn nhìn cô, lãnh khốc nói: “Lại đây!”

Cô từ từ bước đến. Hấn kéo cô đến giữa hai chân chính mình, kéo hai tay đang che chắn của cô xuống, chậm rãi lôi khăn tắm của cô ra.

Hấn còn muốn sao?

“Tôi mệt lắm rồi” Cô khóc nức nở nói.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đem Thuốc Uống

Nhưng hấn vẫn kéo khăn tắm của cô xuống, nhìn thấy ấn ký rậm rạp chằng chịt trên người cô. Hấn cúi đầu cắn, mút nhẹ nhàng một bên núm hoa anh đào hồng hồng.

Uyển Tinh cắn chặt môi dưới, không cho chính mình khóc thành tiếng.

Hấn hôn trong chốc lát, buông ra, chỉ thấy núm anh đào đứng thẳng, mặt trên dính đầy nướn miếng của mình, ở dưới ngọn đèn tản ra ánh sáng mê người. Nhìn hình ảnh này, hấn nở nụ cười vừa lòng, đứng dậy đi ra ngoài, “Đêm nay cô ngủ ở đây.”

Sau khi hấn rời khỏi phòng, Uyển Tinh đứng lên, ngay lập tức trong đầu cô hiện lên ý muốn chạy trốn.

Đi một bước, đầu óc cô choáng váng, thiếu chút nữa ngã quỵ. Nhưng cô rất nhanh đứng thẳng, day day huyết Thái Dương, từ từ đi về phía cửa.

Dán lỗ tòi ở trên ván cửa, đến khi không nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, cô lặng lẽ mở cửa ra, tự hỏi không biết mình có thể trốn thoát hay không.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô xoay người đi ra giữa phòng, nhặt lên váy của mình, đem khăn tắm kéo xuống.

“Sao còn chưa ngủ?” Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm.

“A ——” cô sợ hãi kêu lên một tiếng, quay đầu lại thấy Mục Thiên Dương đứng ở cửa.

Cô hoảng sợ, dùng quần áo che kín mình, lắp bắp nói: “Tôi. Tôi sắp ngủ đây.”

“Ngủ mà mặc y phục này sao?” Hấn nguy hiểm nhíu mày, đi về phía cô, “Cô không phải muốn chạy trốn chứ?”

“Tôi không có!” Uyển Tinh phủ nhận theo bản năng. Nói xong, nhìn biểu tình hấn đang dần u ám nhìn cô, rõ ràng là nói dối, cô sợ hãi lui về phía sau, hai chân như nhũn ra, “Tôi. Tôi không có đồ ngủ, cho nên chỉ có thể mặc lễ phục này thôi.”

Hấn gật đầu: “Tôi cũng không có. Vậy thì đừng mặc nữa.”

Uyển Tinh ngơ ngác nhìn hấn, hấn đưa tay chạm nhẹ xương quai xanh của cô làm cô cả kinh nhảy dựng lên.

"Đi ngủ đi, đừng làm tôi tức giận." Hấn lãnh khốc nói.

Uyển Tình ngồi xổm xuống, buông lễ phục ra, nhặt khăn tắm lên quấn quanh người, chần chờ đi đến bên giường, nằm xuống. Trên chân còn lưu lại dấu vết hoang ái, làm cô buồn nôn một trận. Nhưng cô nhìn xuống, phải nhìn xuống! Cô nhắm mắt lại, lông mi bởi vì sợ mà run rẩy.

Một lát sau, Mục Thiên Dương nằm xuống ngay bên cạnh khiến cả người cô cứng ngắc.

Mục Thiên Dương cười cười, không để ý cô.

Cô mệt chết đi, rất nhanh liền ngủ mất, nhưng lại gặp ác mộng liên tục.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng hẳn. Cô ngồi ở trên giường, nhìn căn phòng xa lạ cùng quần áo rơi lả tả trên mặt đất, cả người bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

WC truyền đến tiếng nước chảy, cô biết Mục Thiên Dương đang ở bên trong, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trốn? Thoát được sao?

Cửa được mở ra, Mục Thiên Dương đi tới.

Uyển Tình nhìn sang, quanh lưng hấn quấn khăn tắm, nửa người trên lộ ra bên ngoài. Hấn cầm một cái khăn tắm, lau tóc, nước theo lọn tóc rơi ngực, theo đường cong cơ thể hấn chảy xuống.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy làm cô phân vân sợ hãi.

"Đem thuốc uống." Mục Thiên Dương nói.

Thuốc? Thuốc gì? Uyển Tình nhìn hấn đầy kinh ngạc.

Hấn nhìn thoáng qua đầu giường, cô nhìn theo hấn, thấy trên tủ đầu giường có một hộp thuốc, còn có một ly nước. Cô run rẩy cầm lấy lên, nhìn thấy mấy chữ thật chói mắt: thuốc tránh thai khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhót

Mục Thiên Dương đi về hướng phòng thay đồ: "Về sau tự uống thuốc đi, tôi không quan tâm cô uống lúc nào"

Hấn đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn cô: "Nhớ kỹ, cô không tự cách sinh con của tôi! Cho nên tốt nhất uống thuốc đúng giờ, bằng không cô gánh không nổi hậu quả đâu."

Tay cầm thuốc của Uyển Tình run run, chậm rãi mở ra, uống thuốc theo cách sử dụng.

Đổ ly nước xuống, nhìn bộ quần áo nữ ở bên cạnh, mặt đen lại. Phía bên trên vậy mà là đồ lót! Cô nghi hoặc đưa tay ra, lại lập tức rút về, quay đầu nhìn phòng thay đồ.

Một lát sau, cửa phòng thay đồ đột nhiên mở ra hại cô sợ tới mức cúi thấp đầu.

Mục Thiên Dương đã thay quần áo xong, vừa thắt caravat vừa đi ra: "Mặc quần áo đó đi, bộ đồ ngày hôm qua không cần mặc lại!" Không nghe cô trả lời, hấn đề cao âm lượng, "Có nghe không?!"

"Nghe rồi." Uyển Tình trả lời, thanh âm nhỏ đến đáng thương. Sợ hấn không nghe, cô hắng giọng, "Vâng."

Lần này hấn nghe thấy, vừa lòng gật đầu, rồi đi.

Uyển Tình chậm rãi mặc quần áo, xuống lầu, mỗi một đi từng bước, đều cảm giác nơi riêng tư ả ả làm đau. Nghĩ đến trận điên cuồng vào tối hôm qua, cô thật muốn giết mình!

Lầu dưới không có một bóng người. Cô đứng chờ ra trong chốc lát, nhớ tới mẹ đang còn trong bệnh viện, Uyển Tình lập tức đi về hướng cửa chính. Cô không thể chết được! Vô luận như thế nào cũng không thể chết! Mẹ cần cô! Cô phải đi đến bệnh viện để đem mẹ đi phẫu thuật nữa!

Đi ra khỏi biệt thự, gặp hai người thuộc hạ của hấn đứng ở bên ngoài, cô ngăn cản cả người.

"Mời Đình tiểu thư quay trở về!" Hai người lễ phép ngăn cản cô tiếp tục đi tới.

"Tôi muốn đến bệnh viện!" Cô nói.

"Tổng giám đốc có dặn, cô không thể rời đi!"

"Vì cái gì? !" Uyển Tinh kêu to.

"Đây là tổng giám đốc dặn dò ."

Cô sùng sốt, không biết nên làm sao bây giờ, một lát sau hỏi: "Hắn đi đâu rồi?"

"Tổng giám đốc đi làm , mời Đình tiểu thư quay về trong phòng chờ."

"Tôi muốn đến bệnh viện." Uyển Tinh nói, "Mẹ tôi phải làm phẫu thuật."

"Ngài ấy dặn, cô không thể rời khỏi ngôi nhà này!" Hai người thuộc hạ lạnh như băng nói, đẩy mạnh cô vào trong phòng, khóa cửa lại.

Uyển Tinh xoay xoay tay cầm cửa, vỗ cửa quát to lên: "Các người cho tôi đi đi..."

Buổi chiều, Mục Thiên Dương trở về, thấy Uyển Tinh trầm lặng nằm trên sofa, trên bàn trà bên cạnh có một hộp cơm, hẳn là giữa trưa bảo tiêu mua cho cô.

Hắn đi tới, trên cao nhìn xuống cô: "Không ăn cơm? Muốn chết đói sao?"

Uyển Tinh trừng mắt nhìn, chậm rãi ngồi dậy, nắm lấy hắn óng quăn: "Mẹ tôi đâu? Bà ấy như thế nào rồi?"

"Ăn cơm xong tôi sẽ nói cho cô biết!"

Uyển Tinh sùng sốt một chút, gật đầu: "Tôi ăn! Tôi lập tức ăn!" Nói xong liền mở hộp cơm ra, nhai ngấu nghiến.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chạm Mặt Mẹ Con Kia

Mặc dù hộp cơm đã nguội lạnh nhưng vì biết được tin tức mẹ, cô vẫn là cố gắng ăn hết. Ăn xong, cô nghẹn bởi vì ăn quá nhanh, dạ dày sinh đau một chút, nhìn Mục Thiên Dương: "Hiện tại Có thể nói cho tôi biết không?"

Mục Thiên Dương nhìn cô trong chốc lát, xoay người đi ra ngoài: "Đi thôi!"

Uyển Tinh lập tức theo sau, hắn mang cô đến bệnh viện. Vừa đến, cô liền chạy về hướng phòng bệnh của Từ Khả Vi, nhưng trên giường bệnh căn bản không có bà ấy.

Cô sùng sốt một chút, quay đầu lại hỏi: "Mẹ tôi đang ở đâu?"

"Ở phòng vô trùng." Mục Thiên Dương nói, "Buổi sáng mới vừa làm phẫu thuật, rất thành công."

"Phòng vô trùng ở đâu?"

Mục Thiên Dương xoay người, cô theo sau, đi đến bên ngoài phòng vô trùng, thấy Từ Khả Vi đang đeo mặt nạ dưỡng khí, bình yên nằm ở trên giường bệnh.

Uyển Tinh đưa tay muốn chạm bà, nhưng chỉ có thể chạm vào tấm thủy tinh lạnh như băng .

"Mẹ." Cô nhìn không được khóc lên, không thể kiềm chế.

"Khóc cái gì?" Mục Thiên Dương nói, "Nhìn xong rồi thì đi thôi."

Uyển Tinh quay đầu lại, nhìn hắn: "Tôi muốn ở đây chăm sóc cho bà."

Hắn sắc bén nhìn cô: "Đừng quên, hiện tại cô là của tôi!"

"Tôi hôm qua không phải đã ..."

Hắn cười lạnh một tiếng: "Cô cho là một đêm đủ sao? Cô không có đáng giá như vậy!"

Uyển Tinh có cảm giác khuất nhục gấp bội, khổ sở cúi đầu, một lát sau nói: "Nhưng mẹ tôi cần người chăm sóc"

"Tôi đã mời y tá tốt nhất cho bà!"

"Nhưng mà."

"Không có nhưng mà!" Mục Thiên Dương nói, "Nếu còn nhưng nhị gì nữa, tôi gọi người rút bình dưỡng khí của mẹ cô ra, đem bà ấy ném đến đồng rác, tôi xem bà ta sống được mấy ngày!"

Uyển Tinh oán hận nhìn hắn.

Hắn cười lạnh: "Hận đi! Nhưng đừng quên, mẹ cô là tôi cứu."

Uyển Tinh ảm đạm cúi đầu, cẩn thận mỗi bước đuổi theo sát cước bộ của hắn.

Rời khỏi bệnh viện, Mục Thiên Dương lái xe đến một nhà hàng Tây.

"Cô xuống xe trước đi, ở cửa chờ tôi, tôi đi đậu xe." Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tinh sững sốt, gật đầu: "Vâng."

Hắn nâng cằm của cô lên: "Đừng chạy trốn, biết không?"

". Vâng" Hắn làm sao biết cô muốn chạy trốn.

Hắn hừ một tiếng, bỏ cô ra: "Đi xuống đi!"

Uyển Tinh chậm rãi xuống xe, đứng ở trước cửa nhà hàng Tây, nhìn hắn lái xe đi. Cô nhìn đường cái trống trải, vẫn muốn chạy trốn. Nghĩ đến Từ Khả Vi còn nằm trong phòng bệnh, mà cô lại đến ăn cơm Tây. Thật tội lỗi nha!

Lúc này, cô thấy một chiếc ô tô nhìn thật quen mắt đang chạy lại đây, kim lòng không đậu đi tới.

Ô tô dừng lại ngay phía trước người cô, từ trên xe hai nữ nhân bước xuống, tiếp theo ô tô chạy ra đằng xa, hẳn là đi tìm chỗ đậu xe đi.

"Trận khủng hoảng kinh tế này rất cực ba con cũng vượt qua được, tí nữa chúng ta đi mua vòng tay Cartier kia đi!" Tiết Lệ Na nói xong, quay người lại vô tình đụng vào Uyển Tinh, nhìn không được rõ ràng, "Chuyện gì vậy? Không có mắt a Đình Uyển Tinh?!"

"Cô làm gì ở đây?" Người nữ nhân bên cạnh——Đinh Thái Nghiên——chán ghét nói.

Uyển Tinh nhìn các cô, các cô chính là vợ con chính quy hiện tại của ba cô, hưởng thụ hết thảy những thứ vốn nên thuộc về cô và mẹ cô!

"Mẹ ngươi đã chết rồi sao?" Tiết Lệ Na đắc ý lại ác độc hỏi, "Ngươi ở trong này làm gì?" Nói xong, bà đột nhiên sững sốt, ánh mắt đảo qua của cô cổ, thần thủ nâng lên cô cằm.

Uyển Tinh một chương gạt tay bà ra, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Bà ta cười lớn một tiếng: "Nhìn xem ta thấy gì này? Vết hôn nha! Ngươi không phải còn đang học trung học sao, yêu đương sớm như vậy, còn nhiệt tình như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tỷ Muội Tương Tàn

Uyển Tinh nghe xong, biến sắc, lấy tay che cổ.

"Hôn đều đã hôn rồi, còn che cái gì?" Đinh Thái Nghiên nói, "Dám làm không dám nhận sao?"

Tiết Lệ Na thấy cô sắc mặt chợt dạ, sừng sốt: "Ngươi không phải đi làm ***** đi?"

"Bà nói bậy bạ gì đó!" Uyển Tĩnh rống to.

Tiết Lệ Na hoảng sợ, nói tiếp: "Như thế nào, then quá thành giận sao? Bị tôi đoán trúng đi?"

Đinh Thái Nghiên không thể tin nói: "Cô cứ nhiên đi bán thân? Thật sự làm mất mặt ba ba."

Uyển Tĩnh vừa then vừa giận, bỏ nhào đến đánh họ: "Các ngươi cầm miệng cho tôi! Hồ ly tinh!"

"Ngươi mắng ai là hồ ly tinh? !" Tiết Lệ Na cùng Đinh Thái Nghiên giận dữ, lấy một tay đẩy cô ra.

"A ——" cô té ngã trên mặt đất.

Ngẩng đầu, nghe được giọng nói của Đinh Chí Cương: "Ồ đó quậy cái gì, còn không đi vào đi?"

Đinh Chí Cương đi tới, nhìn thấy Uyển Tĩnh, biến sắc: "Con. Con sao lại ở đây?"

Uyển Tĩnh nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: "Sao tôi lại không thể ở đây?" Đêm qua, chính là hắn, cha ruột của cô, tự tay đem cô đẩy vào hố lửa!

Sắc mặt Đinh Chí Cương hết trắng lại hồng, nói không ra lời. Hắn thậm chí không dám nhìn cô, chỉ có thể dời ánh mắt đi nơi khác.

"Dong dài cái gì, đi vào! Tôi sắp chết đói rồi!" Tiết Lệ Na nói, kéo Đinh Chí Cương đi về hướng nhà hàng Tây.

Uyển Tĩnh té trên mặt đất, nhìn thấy bọn họ từng người từng người đi qua mặt mình, cô rất muốn lấy một con dao nhọn đâm họ chết đi. Đột nhiên, cô quát to một tiếng: "Đinh Chí Cương!"

Đinh Chí Cương cứng đờ, đứng nguyên tại chỗ, quay đầu lại nhìn cô. Cô... Gọi tên hắn? Cô dám trực tiếp gọi tên của hắn, hắn chính là ba của cô.

"Tôi không phải con của ông sao?" Uyển Tĩnh sâu kín hỏi.

Sắc mặt Đinh Chí Cương trắng xanh.

"Nhìn cái gì vậy, thịt bò bít tết hết bây giờ!" Tiết Lệ Na hùng hùng hổ hổ lôi Đinh Chí Cương đi.

Uyển Tĩnh nhìn bóng lưng hắn, khó chịu khóc thút thít. Bỗng nhiên, trước mặt cô xuất hiện một đôi giày cao gót màu vàng kim. Cô ngẩng đầu, nhìn Đinh Thái Nghiên về mặt cao ngạo.

"Cô cùng mẹ cô đi chết đi!" Đinh Thái Nghiên nói, giơ chân lên hung hăng chà xát lên tay cô.

"A ——" Uyển Tĩnh đau đến thét chói tai, lăn lộn trên mặt đất. Đinh Thái Nghiên mang giày cao gót đi vào, không quay đầu lại.

"Đau quá." Uyển Tĩnh đau đến cả người phát run, người đi đường đi ngang qua đều vây lại nhìn cô.

"Nhìn cái gì!" Mục Thiên Dương đã trở lại, quét mắt nhìn mọi người một cái, "Không giúp đỡ thì rút đi!"

Mọi người bị ánh mắt sắc bén của hắn làm hoảng sợ, rôi rít rời đi.

Hắn đi đến bên người Uyển Tĩnh, đỡ cô dậy, nhìn thấy tay trái cô sưng đỏ rách da, hỏi: "Là ai làm?"

Uyển Tĩnh dụi đầu vào trong lòng hắn khóc không thành tiếng. Cô sắp đau hôn mê, căn bản nghe không thấy hắn nói cái gì.

"Là, ai, làm?" Mục Thiên Dương trầm giọng hỏi.

"Là Là Thái Nghiên."

"Thái Nghiên?" Đinh Thái Nghiên? Tốt lắm, dám động vào nữ nhân của hắn, hắn sẽ xử đẹp cô!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Giúp Tôi Chuẩn Bị Nước Tắm

"Tôi đau quá."

"Chịu đựng!" Mục Thiên Dương kéo cô đi về hướng nhà hàng.

Uyển Tinh thân mình lung lay một chút, thấy rõ động tác của hắn, la to: "Tôi không muốn ăn !"

"Cô nói cái gì?" Mục Thiên Dương nguy hiểm nhướn mi.

Cô giữ chặt hắn, cầu xin nói: "Tôi van anh, chúng ta đi đi! Tôi không muốn đi vào! Tôi không cần đi vào." Nếu bị Tiết Lệ Na thấy bọn họ đi chung với nhau thì chuyện cô bán thân không phải trở thành sự thật rồi sao? Cho dù cô thật sự bán, cô cũng không muốn Tiết Lệ Na biết, cô không muốn bị Tiết Lệ Na châm chọc khiêu khích đâu!

Mục Thiên Dương nhìn vào phía trong nhà hàng nội, căn bản nhìn không tới Đình gia một nhà ba người. Bởi vì Tiết Lệ Na sợ chồng mình quan tâm Uyển Tinh nên cố ý chọn vị trí bên góc bên kia, bọn họ nhìn không thấy đường cái, người trên đường cái cũng không nhìn thấy bọn họ.

"Được rồi. Coi như là tôi vì cô đang bị thương đi!" Mục Thiên Dương nói.

Hắn mang cô đi bệnh viện, kiểm tra, phát hiện xương của cô thiếu chút nữa bị gãy nứt ra. Mục Thiên Dương nghe xong, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh —— Đình Thái Nghiên, tôi cũng chưa có gãy, mà cô lại dám ha!

Xử lý xong vết thương, hai người đi ra khỏi phòng cấp cứu. Uyển Tinh nhìn qua khu nội trú, thật phần không cam lòng. Đây là bệnh viện mẹ cô đang nằm, hiện tại mẹ cô ngay ở trên lầu, cô thật muốn đi thăm một chút.

Mục Thiên Dương xem thấu ý nghĩ của cô, ban ơn nói: "Đi lên nhìn một chút đi, cho cô năm phút."

Uyển Tinh sửng sốt một chút, lắc đầu: "Vẫn là thôi đi." Nếu mẹ mà tỉnh lại, nhìn thấy bộ dạng này của cô sẽ lo lắng lắm.

Mục Thiên Dương nhú nhú mày, xoay người bước đi: "Nếu không cần, về sau sẽ tôi không muốn thấy vẻ mặt này của cô!"

Uyển Tinh hoảng sợ, đem cánh tay được băng bó tốt theo sau.

Mục Thiên Dương không quay lại nhà hàng mà trực tiếp trở về nhà.

Nhìn biệt thự đèn sáng rõ, Uyển Tinh có chút kỳ quái. Cô nhớ rõ sáng nay, ngoài cô ra không có ai khác. Chẳng lẽ, người nhà của hắn đến sao?

Đi vào biệt thự, một nữ nhân trung niên mặc quần áo mộc mạc đi đến, nói với Mục Thiên Dương: "Tiên sinh, ngài đã trở lại? Tôi là Trương Mĩ Phụng. . . ."

"Đã biết." Mục Thiên Dương khoát tay, "Đi làm hai phần cơm chiều!"

"Vâng" Trương Mĩ Phụng lập tức đi về hướng phòng bếp.

Mục Thiên Dương ngồi xuống ghế sofa, nói với Uyển Tinh: "Bà ta là người giúp việc tôi vừa kêu tới, về sau một ngày ba cơm của cô sẽ do bà ta phụ trách. Từ ngày mai, hai người A Thành cùng A Hoa sẽ thay phiên đi theo cô, cô muốn ra ngoài phải nói họ lái xe đưa đi còn muốn mua cái gì thì cũng kêu bọn họ đi mua luôn" dừng một chút, hắn suy tư nhìn cô, "Tôi nghĩ cô không có việc gì cần phải ra ngoài đâu? Cô thì đâu có nơi nào để đi. Vậy là tốt rồi cứ ở yên trong nhà đi!"

"Mẹ tôi"

"Đến phòng tắm chuẩn bị nước tắm cho tôi." Hắn cắt đứt lời cô.

Uyển Tinh cứng lại, có chút phản ứng không kịp.

Hắn nhướn mi: "Không có nghe sao?"

Chương Trước DS Chương Sau

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phòng Tắm

Nghe thấy rồi." Uyên Tinh áp úng nói, xoay người lên lầu, dựa theo trí nhớ trở lại gian phòng tràn ngập ác mộng kia, đi vào phòng tắm. .

Cô chỉ có thể dùng một bàn tay, mở vòi nước nóng, thử độ ấm của nước, trở mắt nhìn bồn tắm lớn dần dần đầy nước.

Sau lưng truyền đến âm thanh, cô hoảng sợ, quay đầu lại thấy Mục Thiên Dương đang đi đến.

Mục Thiên Dương lười nhác vuốt cổ, cời nút áo sơ mi.

Uyên Tinh nói: "Tôi. Tôi đi ra ngoài trước."

Mục Thiên Dương dùng một tay ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô ôm vào trong ngực: "Cùng nhau tắm đi! Cô chỉ sử dụng được một tay không tiện, tôi giúp cô"

"Không cần" Uyên Tinh thét chói tai, "Tôi đi phụ nấu cơm"

"Nấu cơm là chuyện người giúp việc!" Hắn đem cô đặt trên tường, đầu gối để giữa hai chân cô, "Ồ trong này, cô là chủ, không cần làm chuyện này! Nữ nhân của tôi, tôi nuôi được!"

Nữ nhân của hắn.

Uyên Tinh cảm thấy cách nói này thật chói tai, thật giống như. thân thể của cô đã không còn thuộc về cô vậy. Cô khản trương nhìn hắn: "Tôi. Tôi đi ra ngoài trước. Tôi không muốn phiền anh đâu."

"Tôi không sợ phiền toái." Hắn nói, đưa tay cời nút thắt trước ngực cô.

Uyên Tinh dung tay không bị thương bắt lấy tay hắn, muốn ngăn cản hắn. Nhưng căn bản không có nửa điểm tác dụng, sức của cô hắn thậm chí không cần đẩy ra, cũng có thể cời bỏ hết quần áo của cô.

Nhìn thấy trên người cô lưu lại dấu xanh tím, hắn nhớ tới đêm qua tình cảnh mãnh liệt, nửa thân dưới có chút rục rịch.

Hắn càng tới gần cô thêm, làm cho cô có thể cảm nhận được dục vọng của mình, một bên hôn cô một bên hỏi: "Có phải vẫn còn đau hay không?"

Vấn đề như vậy, Uyên Tinh xấu hổ mở miệng, thật sâu tựa đầu chôn ở chính mình trên vai.

Mục Thiên Dương ném váy của cô đi, cời quần lót của cô. Cô hoảng sợ phát run, không biết hắn muốn làm gì. Đột nhiên, không có bất kỳ khúc dạo đầu nào, hắn tiến vào cô.

"Đau ——" Uyên Tinh quát to một tiếng, cánh tay không bị thương gắt gao ôm lấy bả vai hắn còn cánh tay bị thương không vô lực thả xuống ở một bên.

"Lần sau bảo người làm việc, phải nghe lời." Mục Thiên Dương bắt đầu vận động, "Nghe lời. Sẽ không đau."

"Ô ô ô." Uyên Tinh đau đến lệ chảy ròng ròng, chỉ có thể bị động mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Sáng sớm hôm sau, Mục Thiên Dương mang Uyên Tinh đi đến trung tâm thương mại, đi theo phía sau là hai người vệ sĩ A Thành cùng A Hoa.

"Cái này, cái này. Còn có cái này!" Mục Thiên Dương tùy tay chỉ một đồng quần áo, nói với Uyên Tinh, "Đi thử!"

Uyên Tinh sững sốt một chút, đi theo nhân viên cửa hàng đi vào phòng thử đồ. Thay xong một bộ đi ra, thấy hắn ngồi ở một bên xem báo chỉ, cô đi tới, thật cẩn thận hỏi: "Có được hay không?"

Mục Thiên Dương cũng không ngẩng đầu lên: "Đôi!"

Uyên Tinh trở lại phòng thay đồ, một lần nữa thay một bộ khác đi ra.

"Tiếp tục!"

Bộ thứ ba.

"Đôi!"

Bộ thứ tư.

"Tiếp tục đôi!"

Hắn căn bản là không thấy, Uyên Tinh thấp thòm bất an, không biết hắn muốn làm gì. Nhân viên cửa hàng cũng thấp thòm bất an, không biết quần áo

như thế nào mới lọt vào pháp nhãn của hần.

Cuối cùng, hần lười mở miệng, Uyển Tinh cũng không dám hỏi lại, liền tiếp tục thử, thử đến mệt mỏi.

"Mục tổng." Nhân viên bán hàng đi đến bên người Mục Thiên Dương, nom nớp lo sợ nói, "Đã thử xong rồi ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tự Mình Mua Nội Y Đi

Mục Thiên Dương đang đọc báo chí ngẩng đầu lên: "Tất cả đều thử rồi?"

"Vâng!"

"Cái nào mặc vừa gói lại hết đi!" Hần buông tờ báo ra, "Đừng gói sai tôi mà phát hiện bộ nào không thích hợp, cẩn thận bát com của người!"

"Vâng!" Nhân viên cửa hàng lớn tiếng nói, lập tức đi đóng gói.

Mục Thiên Dương đứng lên, ngoắc gọi Uyển Tinh đến bên người mình, vuốt vuốt tóc của cô: "Mệt chưa?"

Uyển Tinh há mồm, vốn định nói vâng, nhưng lại thấy không đúng, lập tức lắc lắc đầu.

"Vây là tốt rồi." Hần quả nhiên thích đáp án này, ôm cô đi ra ngoài, đối với nhân viên cửa hàng nói, "Quần áo và biên lai, tất cả đưa đến biệt thự đi!"

Tiếp theo, hần mang Uyển Tinh đến khu bán giày, lại cho cô một hơi thử mấy chục đôi.

Uyển Tinh không muốn mắc nợ hần như vậy, nhưng cô không dám cự tuyệt. Nếu phản kháng lại hần, cô không biết mình sẽ lãnh hậu quả gì. Nếu tiêu tiền có thể làm cho hần cảm thấy cao hứng, nói không chừng cô còn chịu ít bị điểm tội.

Đi ra khu bán giày, Mục Thiên Dương ôm cô, ở bên tai cô nói: "Hiện tại đi mua cho cô vài món trang sức. Đồ trang điểm cùng nội y, cô còn có cần gì khác, buổi chiều tự mình đến đây mua."

Nghe được hai chữ "Nội y", Uyển Tinh đỏ mặt.

"Phải đến xem." Hần nói, "Khi cởi quần áo cô ra, tôi hy vọng có kinh hi. Mua nhiều một chút, phải đủ hai mươi bộ, cô hãy tự mua lấy đi!"

". Tôi đã biết."

Hần vừa lòng ở trên mặt cô hôn một cái, dắt cô đến nơi bán trang sức.

Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều trang sức như vậy. Mẹ cô vốn có hai món đồ cũng coi như là đáng giá. Đó là đồ mang theo khi ra khỏi Đình gia, nhưng vì chữa bệnh đều bán cả. Nhìn thấy Đình Thái Nghiên vào ngày lễ ngày tết hay lúc tâm huyết dâng trào đều đi mua trang sức, nếu cô không rời khỏi Đình gia, chắc cũng là cảm y ngọc thực như vậy, phục trang đẹp để Đại tiểu thư.

* cảm y ngọc thực: Chỉ cuộc sống giàu sang

"Thích cái gì?" Mục Thiên Dương ở bên tai cô hỏi.

"Tôi cảm thấy bông tai này rất đẹp."

"Có trang sức nào mà không đẹp?"

"Ừ. Liền cái này đi." Uyển Tinh lấy bông tai xuống, đột nhiên nghi hoặc, cô mang nó lúc nào đây? Hần không phải nói cô không được ra ngoài sao? Chẳng lẽ mỗi ngày ở nhà cô đều phải mặc đẹp chờ hần trở về xem sao?

Di động của Mục Thiên Dương đột ngột vang lên, hần vừa lấy ra nhìn liền nhú mày, nghe điện thoại: "A lô?"

"Mục tiên sinh." Bên kia nói, "Bệnh nhân giường số 24 đã tỉnh, đang đòi gặp con gái của bà."

"Bình thường cô ta không ở đó, các người nói sao?"

"Ách. Đêm qua đã tỉnh rồi ạ, bà ấy đã hỏi qua vài lần, cho nên. . ."

"Đã biết." Mục Thiên Dương tắt điện thoại.

Uyển Tình không có nghe thấy bên kia nói cái gì, soi gương xem dây chuyền trên cổ.

"Đẹp không?" Cô hỏi Mục Thiên Dương.

"Đẹp." Mục Thiên Dương đối với nhân viên cửa hàng nói, "Lấy cái này, tính tiền."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Được Voi Đòi Tiên

Tính tiền xong, hai người đi ra khỏi trung tâm mua sắm, Mục Thiên Dương nói: "Mẹ cô tỉnh lại rồi."

Uyển Tình quay qua nhìn hắt: "VẬY... Tôi có thể hay không. . ."

Mục Thiên Dương cúi đầu ở bên cổ cô hít hà, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ đồng ý nếu cô đi về ăn cơm trưa! Hai giờ về, thời gian còn rất dài đúng không?"

Uyển Tình vội vàng nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử trên tay mình, mười một giờ. Chỉ còn ba giờ nữa, ngồi xe qua lại trì hoãn thời gian cũng không còn bao lâu.

"Có thể hay không"

Mục Thiên Dương giận tái mặt, cả giận nói: "Cô cho là cô có thể cò kè mặc cả sao? Nếu không phải tôi đang vui, cô nghĩ rằng tôi sẽ nói cho cô biết là bà ta đã tỉnh sao?! Đừng được voi đòi tiên!"

"Vâng!" Uyển Tình lập tức nói, "Tôi nhất định sẽ trở về đúng giờ!"

Mục Thiên Dương hừ nhẹ một tiếng, nói với A Thành: "Đưa cô ta đi đi! Đúng giờ trở về!"

Uyển Tình nhìn cái bóng của mình trên cửa kính xe, trên cổ còn lưu lại vết hôn của hai ngày trước. Cô lấy tay che kín lại, tuyệt đối không thể bị mẹ nhìn thấy! Nghĩ nghĩ, cô nói với A Thành: "Anh đưa tôi về nhà trước." Nói xong báo địa chỉ nhà mình.

A Thành từ trong kính chiếu hậu nhìn cô một cái: "Tổng giám đốc bảo ta đưa cô đến bệnh viện."

"Tôi phải thay quần áo!" Uyển Tình kêu to.

A Thành do dự một chút, tay sờ di động, muốn hỏi Mục Thiên Dương một chút.

Uyển Tình sợ Mục Thiên Dương không đồng ý, lớn tiếng nói: "Tôi sẽ trở về đúng hạn, sẽ không làm cho anh có thêm phiền toái!"

A Thành sững sốt một chút, giống như việc này thật khó để mà nói, cũng không thể nói với tổng giám đốc: tiểu thư trên cổ có lưu lại vết hôn của ngài, cô ấy không muốn bị mẹ cô biết, cho nên xin đi thay quần áo. Tổng giám đốc hơn phân nửa sẽ đem hắt đi chiên giòn cho cá ăn đi? Vì thế, tay hắt rút rút trở về.

Uyển Tình về nhà thay áo somi, đem vết hôn che lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện. Đi vào phòng bệnh, gặp Từ Khả Vi.

"Mẹ ——"

"Uyển Tình?" Từ Khả Vi nhìn cô, lộ ra một nụ cười vui mừng "Con. . . Tay con bị làm sao vậy?"

"A." Uyển Tình sững sốt một chút, cái khó ló cái khôn nói, "Ở trên lớp thể dục không cẩn thận bị té."

"Như thế nào lại không cẩn thận như vậy?" Từ Khả Vi nhíu mày. Bà nằm ở trên giường không thể động, chờ Uyển Tình đến bên giường, bà nắm chặt tay Uyển Tình, "Có bị thương nặng không?"

"Không có việc gì." Uyển Tình ngồi xuống, "Mẹ ơi mẹ có khỏe không? Con rất lo cho mẹ." Nói xong liền khóc lên. Đều tại Mục Thiên Dương

không cho cô gặp bà.....

"Khóc cái gì, ta không sao ." Từ Khả Vi nói, "Con phải học thật tốt, cẩn thận một chút, đừng bị thương nữa, ta nhìn thấy sẽ đau lòng."

"Dạ." Uyên Tĩnh khịt khịt.

Từ Khả Vi hỏi: "Không đi học sao?"

"Con. . . . Con xin nghỉ, tí nữa phải trở lại, buổi chiều có trắc nghiệm."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Phòng Thay Đồ

"Có trắc nghiệm sao con còn đến đây!" Từ Khả Vi nói, "Mẹ không có việc gì, phẫu thuật cũng làm xong rồi, còn có thể có chuyện gì? Về sau phải đi học cho tốt, không cần phải để ý đến ta. Luôn trì hoãn mãi cũng không tốt, sang năm phải thi vào đại học, phải đặt mọi tâm trí vào việc học."

"Dạ." Uyên Tĩnh gật đầu.

Từ Khả Vi trầm mặc một lát, hỏi: "Tiền phẫu thuật con lấy ở đâu?" Tuy rằng Uyên Tĩnh vẫn không cho bà biết nằm viện tốn bao nhiêu, nhưng bà vẫn hiểu được, số tiền kia nhất định là không nhỏ đi, huống chi còn phải thay thận?

"Dạ." Uyên Tĩnh khẽ cắn môi dưới, "Là ba ba."

Từ Khả Vi sùng sốt, nghĩ tới chồng trước bội bạc, sắc mặt có chút không tốt.

Uyên Tĩnh an ủi nói: "Vốn là chuyện ông ta nên làm! Mẹ người không cần phải vì chuyện tiền nong lo lắng, an tâm dưỡng bệnh. Tiền ông ta đưa.
Đủ cho mẹ điều dưỡng thân thể thật tốt."

Từ Khả Vi không nói chuyện, một lát sau hỏi cô về chuyện học tập. Nói xong, đột nhiên hỏi: "Con ăn cơm chưa?"

"Còn không có, chúng ta cùng nhau ăn "

"Ta hiện tại không thể ăn." Từ Khả Vi nói, "Y tá có truyền c dịch dinh dưỡng cho ta, loại dinh dưỡng chuyên môn gì đó, con không cần phải để ý đến ta, đi ăn đi."

Uyên Tĩnh lắc đầu: "VẬY con ở đây cùng mẹ một lát, trên đường trở về con sẽ ăn."

"Đói bụng lắm lắm sao bây giờ?" Từ Khả Vi không đồng ý.

Uyên Tĩnh làm nũng nói: "Mẹ cho con ở cùng mẹ đi! Trở về trường học, không biết đến bao giờ mới có cơ hội trở lại đây." Nói xong lại nhìn không được muốn khóc.

"Được được được, ở lại một lát, đừng khóc ." Từ Khả Vi thờ dãi, "Lớn như vậy, còn khóc."

Uyên Tĩnh trở lại biệt thự, thấy một chiếc xe tải dừng ngay trước biệt thự, mấy công nhân đang bê đồ vào nhà. Cô hỏi Trương Mĩ Phụng: "Bà Trương, bọn họ đang làm cái gì?"

Bà Trương nói: "Tiên sinh mua tủ quần áo và tủ giày cho cô! Quần áo cùng giày đã đưa tới, tiên sinh vừa mới gọi điện thoại đến, để cho tôi sắp xếp giúp cô."

"A. Cảm ơn." Uyên Tĩnh đi lên trên lầu, vừa về phòng liền thấy, trên giường và trên mặt đất có đầy túi to quần áo cùng giày dép.

Cửa phòng thay đồ đang mở, bên trong truyền đến tiếng gia cụ hoạt động. Uyên Tĩnh ở trên giường ngồi xuống, tiện tay mở một túi ra, bên trong có váy liền thân màu tím. Niên giá là 8888 nhân dân tệ, lúc trước, một năm cô đều không xài nhiều như vậy.

Gắt gao cảm váy, cô có một cổ xúc động đem nó xé bỏ. Đột nhiên nhớ tới Mục Thiên Dương bảo cô đi mua nội y, cả thân cô phát lạnh, quyết định không để ý tới. Cô phải sửa sang lại quần áo này nọ, chờ hán hỏi, cô sẽ nói cô đã quên!

Rất nhanh, nhân viên giao hàng từ trong phòng thay đồ đi ra, A Hoa đi phía sau bọn họ, nói với Uyên Tĩnh: "Tiểu thư ta đi xuống trước, có cần gì bảo ta."

Không đợi Uyên Tĩnh đáp ứng, hán đã đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa.

Bà Trương vừa thấy, đứng dậy chạy tới phòng thay đồ, thở dài: "Thật lớn a! Kê có tiền thật sướng, nơi để quần áo đều rộng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Phục Vụ Nội Y

Uyển Tinh vừa đi qua nhìn, chính xác là rất lớn, so với phòng khách nhà cô còn lớn hơn. Bốn phía đều là ngăn tủ, ở giữa có một bộ ghế sofa, bố cục mỹ quan, tuyệt không gò bó, ngược lại lộ ra sự sang trọng.

Uyển Tinh mở ra một tủ quần áo trong đó, nhìn một tủ tây trang thuần một màu, hoảng sợ.

Đây là của Mục Thiên Dương!

Cô vội vàng đóng cửa lại, đi về hướng bên kia. Bên kia tủ quần áo màu sắc nhạt hơn, là cái mà công nhân vừa mới lắp ráp xong, tạo thành một không gian riêng, bên cạnh còn có bàn trang điểm.

Đây mới là của cô Cô mở cửa ra, quả nhiên rộng tuếch.

Bà Trương đã xách túi to tiến vào, cầm lấy móc áo từng kiện từng kiện treo lên, thuận tay dùng kéo đem mặc cất đi. Tuy rằng giá cả rất dọa người, nhưng bà không có lên tiếng, dù sao ở công ty huấn luyện quá, bà biết cái gì nên, cái gì không nên nói.

Sửa sang quần áo cùng giày xong, bà Trương phải đi nấu cơm, Uyển Tinh đem đồ trang điểm cùng trang sức số lượng không nhiều lắm bàn ra trên bàn trang điểm. Nhìn thấy này hoa lệ không gian, cô thực mờ mịt. Đây là cuộc sống tương lai của cô sao? Nuôi dưỡng như con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng?

Cốc cốc cốc ——

Ngoài cửa truyền đến âm thanh.

Uyển Tinh bước nhanh đi ra mở cửa, một nữ nhân xa lạ đứng ở cửa.

"Xin chào, tôi là nhân viên cửa hàng nội y." Nữ nhân nói, "Mục tiên sinh bảo tôi đưa nội y đến cho tiểu thư."

Uyển Tinh phản ứng đầu tiên là không thể cho người xa lạ vào nhà, tiếp theo mới nhớ tới đây là nhà của Mục Thiên Dương, bên ngoài bảo vệ sâm nghiêm, hẳn không đồng ý căn bản không vào được, vì thế mở cửa cho cô ta đi vào.

Nội y? Mục Thiên Dương là đoán được cô sẽ không nghe lời, cho nên gọi người tự mình đưa đến sao?

"Có phòng thay đồ không?" Tặng nội y hỏi, "Nội y cùng loại quần áo khác giống nhau, phải mặc thử mới biết được đẹp hay không, bằng không chẳng những khó coi, còn có thể làm ngực mình bị hư."

Uyển Tinh có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn dẫn cô vào phòng thay đồ.

Nữ nhân đem theo hai cái va ly, sau khi mang vào liền đem một cái trong đó mở ra, tất cả đều là nội y được xếp rất chỉnh tề.

Cô cầm một kiện lên, nói với Uyển Tinh: "Nghe nói đây là số đo của tiểu thư? Người không cần thẹn thùng, chúng tôi thường xuyên thử nội y cho khách hàng. Có chút khách nhân sẽ không mặc, đặc biệt là người giống như người tiểu nữ sinh, còn phải chúng ta tự mình dạy cho. Người muốn thay ở nơi nào?"

Uyển Tinh lãnh nghiêm mặt nói: "Tôi đến phòng tắm!"

"Được rồi." Cô ấy cũng không có kiên trì, còn nói cho cô khi mặc nội y cần chú ý điều gì, sau đó nói, "Người mặc xong cho tôi xem một chút, vạn nhất hiệu quả không tốt phải đổi loại khác."

Uyển Tinh gạt đầu qua loa, nghĩ thầm rằng cô thật là chuyên nghiệp. . .

Cuối cùng để lại mấy chục bộ nội y, hiệu quả cũng không tệ, các màu đều có. Cô ấy xếp nội y chỉnh tề vào tủ quần áo của cô, lại mở cái va-ly khác ra, bên trong là đồ ngủ cùng áo choàng tắm các loại.

"Những thứ này không cần thử, người xem màu sắc cùng kiểu dáng, thích thì giữ lại. Đây là giao phó của Mục tiên sinh."

Một câu giao phó của Mục tiên sinh, tựa như vô hình mệnh lệnh, Uyển Tinh chỉ có thể từng kiện từng kiện "Thường thức". Hình thức cùng đa dạng rất nhiều, bằng bông, bằng thú, Uyển Tinh toàn bộ lưu lại; sợi tơ, bán trong suốt, thậm chí tình thú, cô hết thấy đều không muốn.

Cô ta mỉm cười nói: "Lưu lại đi, Mục tiên sinh sẽ thích"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thích Không

Uyển Tinh ngăn người, có chút phẫn nộ: "Cô không phải nói thích mới lưu lại sao."

Cô ta vẫn mỉm cười: "Lưu lại cũng không nhất định phải mặc, nhưng mặc Mục tiên sinh khẳng định phải cao hứng. Tôi nghĩ Mục tiên sinh trở về, nhìn tủ quần áo của người không này những thứ này sẽ tức giận."

Uyển Tinh nghĩ đến hành vi của Mục Thiên Dương vào hai ngày này, không thể không thừa nhận là cô ta có thể đúng.

Cô ta thấy cô không hề kiên trì, liền treo lên cho cô, thuận miệng nói: "Nam nhân đều thích thứ hiếm lạ. Người mỗi ngày đều mặc quần áo thật kín song vào một ngày nào đó đổi sang mặc một bộ đầy phong tình vạn chủng, hẳn tự nhiên sẽ thích chết đi được, bị người không chế trong tay... Dù sao thu phục nam nhân là chuyện chỉ có thể học hỏi. Đối với nam nhân mình nhất nhất nghe theo không được mà phản kháng cũng không được."

Uyển Tinh nghe xong, có chút đắm chiêu nhìn cô. Cô ta thu thập xong đồ đạc của mình, cáo từ. Uyển Tinh giống như đã hiểu cái gì, mở ra tủ quần áo, cầm áo choàng tắm đi tắm rửa, sau đó chọn một bộ quần áo mới thay. Lau một chút phấn, vẩy lên một chút nước hoa, điểm một chút thần màu, mặc vào tân mua giày cao gót, đến dưới lầu phòng khách đọc sách.

Mục Thiên Dương khi trở về, chỉ thấy cô đi chân trần ngồi trên sofa. Tay cô cầm một quyển tạp chí, tóc xoã ngang ngực, che khuất cánh xuân bên trong.

Hắn cười cười, đi qua đi ngồi bên cạnh cô, thuận tay ôm cô lên trên đùi mình.

"Anh. . . ." Uyển Tinh hoảng sợ, có chút không được tự nhiên, muốn đi xuống.

"Ngồi yên." Hắn mệnh lệnh, kéo cổ áo cô liếc mắt một cái, cười nói, "Màu trắng?"

Cả khuôn mặt Uyển Tinh đỏ bừng, cúi đầu không nói lời nào.

Hắn hôn một chút lên mặt cô, hít hà: "Không tồi. Có hương thơm"

Uyển Tinh ngẩng đầu nhìn hắn, sợ hãi hỏi: "Anh thích không?"

Mục Thiên Dương sững sốt, cô đang lấy lòng mình? Hắn nhìn cô, cảm giác này cũng không tồi, cười nói: "Thích. Cô hiểu chuyện như vậy, tôi đương nhiên thích."

Uyển Tinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, rụt rè nói: "Tôi muốn cầu xin anh một chuyện"

Mục Thiên Dương trừng mắt nhìn cô: "Cái này cùng tôi trao đổi điều kiện? Mặc như vậy vẫn chưa đủ! Trao đổi điều kiện, cô còn phải làm càng nhiều việc tôi lấy lòng tôi!"

"Tôi không phải. . . ." Uyển Tinh ủy khuất nói, "Tôi phải về trường học!"

"Quay về trường học?"

"Tôi muốn đi học!" Uyển Tinh nhìn hắn, "Sang năm tôi muốn thi vào trường đại học"

Hắn giận tái mặt, phát tay nói: "Tôi nuôi cô không có vấn đề, cô còn muốn thi cái gì? Không phải vì muốn tìm một công việc tốt, nhiều tiền, sau đó thi đi mua quần áo sao? Cô không cần!"

"Tôi không đi học, mẹ tôi sẽ đau lòng lắm"

"Cô không phải đã nghỉ học sao?" Hắn nhớ buổi tối hôm trước cô có nói.

"Mẹ tôi không biết, tôi đã dẫu bà. Bà ấy hiện tại mới làm phẫu thuật, qua một thời gian sẽ xuất viện, nếu tôi không nhanh quay về trường học, sẽ bị bà phát hiện. Nếu cuối cùng bị bà ấy biết chuyện hai chúng ta. . . . Hai chúng ta. . . . Tôi nhất định phải chết!" Uyển Tinh nói xong, khóc lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đừng Ở Đây

Mục Thiên Dương mặt âm trầm, nói: "Vậy cô học ở đây, cứ nói với bà ta cô đi học! Cô học nội trú ở đây, mỗi tháng tôi cho cô về nhà thăm mẹ cô một lần!"

Uyển Tinh khóc thút thít vài tiếng: "Bà... Bà ấy sẽ hỏi giáo sư là ai..."

Mục Thiên Dương bỗng dừng nhìn cô chăm chăm: "Cô không nghe lời tôi sao?"

Uyển Tinh khó chịu nói: "Ta mới 17 tuổi, đó là chuyện mà tôi nên làm!"

"Tốt lắm, tôi còn không làm gì được cô!" Hấn tức giận gật đầu, đột nhiên đem hai chân cô tách ra, giữ chặt cô ngồi trên đùi mình.

"Anh làm gì? !" Uyển Tinh kêu to.

Hấn mở ra khóa quần của mình, nắm bàn tay không bị thương của cô đưa vào trong.

"A ——"

"Nhỏ giọng một chút!" Mục Thiên Dương cắn răng, dạy cô cầm phần thân dưới của mình, "Đừng bị bà Trương nghe thấy được."

Uyển Tinh sợ hãi muốn rút tay về, nhưng bị hấn đè lại. Cô khẩn trương nhìn thoáng qua phòng bếp, thỉnh cầu nói: "Không cần. . . . Van cầu anh, đừng ở đây. . . ."

"Làm cho nó cứng lên!" Hấn lãnh khốc ra lệnh, "Bằng không tôi lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện, cho mẹ cô biết chuyện của chúng ta!"

Uyển Tinh vội vàng lắc đầu: "Anh không cần như vậy, tôi làm liền, tôi làm liền. . . ." Nói xong liền gắt gao cầm phần thân dưới của hấn, sau đó hỏi, "Tôi. . . . Tôi phải làm như thế nào?"

Hấn nắm cô cánh tay cao thấp sự trượt: "Cầm nó, đúng như vậy, đưa tay lên xuống. . . ."

Uyển Tinh xấu hổ làm theo, hấn không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Rất nhanh, dục vọng của hấn ngay tại bàn tay nhỏ bé của cô từ từ cứng lên. Mục Thiên Dương thoải mái mà thở dài một tiếng, tay hấn bắt đầu chạy loạn trên người cô.

Uyển Tinh thân mình phát run, muốn kháng cự. Hấn uy hiếp nhìn cô một cái, cô chỉ có thể thuận theo ngồi ở trên đùi hấn, một chút không dám lùi bước.

Chậm rãi, tay hấn tiến vào trong quần lót của cô, vỗ về chơi đùa đóa hoa của cô.

"Không cần. . . ." Uyển Tinh ưm một tiếng, "Đau. . . ."

"Vẫn còn sưng sao?" Hấn liếc nhìn cô một cái. Hai ngày trước hấn làm rất nhiều, bắt quá hấn không tính buông tha cho cô. . . . Bởi vì, cô thật là đẹp!

Một lát sau, hấn lửa nóng đã cứng rắn như thiết, hấn đẩy tay cô ra, đem cô thân mình nhấc tới đến, làm cho thứ cứng rắn của mình đặt ngay nơi mềm mại của cô. . . . Đi vào!

"A ——" Uyển Tinh khẽ gọi ra tiếng, ngã vào trong ngực hấn, luôn miệng thỉnh cầu, "Đừng. . . . Đừng ở đây. . . ."

Bà Trương ở phòng bếp, sẽ thấy.

"Ai bảo cô không nghe lời." Mục Thiên Dương dậm lên trên vài cái, ôm cô đứng lên, "Ôm thắt lưng của tôi, đừng rút!"

"Anh muốn làm gì?"

"Lên lầu!"

Hắn ôm cô xoay người, đi lên lầu. Mỗi trên bước lên một bậc, hắn đều tiến vào chỗ sâu nhất của cô. Uyên Tinh khó chịu cắn bả vai hắn. Hôm nay cùng hai ngày trước không giống, ngoài đầu ra còn có một tia cảm giác xa lạ. Mang theo sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mang Giày

Uyên Tinh mới biết mùi đời nhưng lại bị Mục Thiên Dương liên tục ba ngày yêu cầu vô độ, khiến sắc mặt cô thoát nhìn rất tái nhợt. Hơn nữa không thể đi thăm Từ Khả Vi, tâm tình của cô càng thêm bất ổn. Lúc ăn điểm tâm, cả người cô đều có vẻ uể oải, không phấn chấn.

Ăn một nửa Sandwich, cô vô ý thức dùng đĩa đâm rau xà lách, cả người như đi vào cõi thần tiên

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại, lạnh giọng hạ lệnh: "Uống sữa!"

"A!" Uyên Tinh phục hồi tinh thần lại, bưng ly sữa lên uống một hơi cạn sạch.

Mục Thiên Dương còn nói: "Ăn xong hết đi! Tôi không thích lãng phí."

Uyên Tinh nhìn trong mâm bữa sáng còn lại một nửa, cô yên lặng cầm lấy ăn.

Mục Thiên Dương đã ăn xong, nhưng vẫn hí mắt nhìn cô, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm. Cho đến khi cô ăn xong rồi, hắn mới như không có việc gì đứng lên, nói với bà Trương: "Mua ít đồ bồi bổ cho cô ấy! Thân hình giống quý quá, nhìn thật chán!" Nói xong liền rời khỏi phòng ăn.

Uyên Tinh thân thể chấn động một chút, cương đồ tại chỗ.

"Lại đây!" Mục Thiên Dương đứng ở cửa kêu, "Lại đây mang giày cho tôi."

Uyên Tinh khiếp sợ quay đầu, không thể tin. Hắn gọi cô làm cái gì? Mang giày? Cô làm người ẩm giường còn chưa đủ, hắn còn muốn cô làm nô tì nữa sao?

Mục Thiên Dương dựa lưng ở cửa nên hắn không nhìn thấy tình huống ở phòng ăn, tự nhiên cũng không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của cô. Hắn rất tỉnh táo, nhưng thực nghiêm khắc lặp lại một lần: "Lại đây!"

Uyên Tinh hít sâu một hơi đứng lên, đi qua, đứng trước mặt hắn, bất động.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô: "Mang giày."

Uyên Tinh môi giật giật, cái gì cũng không dám nói, yên lặng ngồi xổm xuống, mở tủ giày ra, thấy bên trong có vài đôi giày da, cẩn thận hỏi: "Anh mang đôi giày nào?"

Mục Thiên Dương hỏi lại: "Cô nói tôi nên mang đôi nào?"

Uyên Tinh sững sốt một chút, nhìn hắn đang mặc quần tây màu xanh đen nên cầm một đôi màu đen hỏi: "Cái này được không?"

Mục Thiên Dương không nói chuyện, cô tự hiểu là hắn đồng ý.

Bởi vì một bàn tay bị thương, cô chỉ có tay kia hoạt động được. Cố sức nâng chân hắn lên nhưng nó vẫn nằm yên bất động. Cô sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt lấp lánh nhìn rất đáng thương.

Mục Thiên Dương vừa thấy, nâng chân mình lên. Cô vội vàng cởi dép lê cho hắn, mang giày da vào. Lúc định mang chân còn lại thì Mục Thiên Dương lại tự mình mang vào, ngược lại làm cho cô sững sốt.

Hắn cúi đầu, nâng cằm của cô lên, môi mông hôn lên môi của cô, nặng nề nói: "Bảo bối hôm nay rất nghe lời, thưởng cho cô một chút —— chờ tay cô tốt hơn, sẽ cho cô trở về đi học!"

"Thật sự? !" Uyên Tinh ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn cười: "Đương nhiên là thật."

Sau khi hắn ra ngoài, Uyên Tinh ngồi trong phòng khách, nhìn tay mình chăm chăm đến xuất thần. Thật hy vọng, nó sẽ lập tức tốt lên. Đều do Đinh Thái Nghiênn! Nếu không phải tại cô ta, cô có thể lập tức quay về trường học! Chờ tới lúc tan học, là có thể đi gặp mẹ rồi.

Đang nghĩ ngợi, từ phòng bếp bà Trương tiến tới, cầm trên tay tiền bao cùng cái chìa khóa, giống như phải xuất môn.

Uyển Tinh linh cơ vừa động, hỏi: "Bà Trương, bà muốn đi ra ngoài sao?"

"Tôi đi mua đồ ăn." Bà Trương nói, "Tiểu thư buổi trưa muốn ăn cái gì?"

"Tôi cũng không biết. Bằng không tôi với bà cùng đi đi, chúng ta có thể cùng nhau chọn!"

"Này." Bà Trương khó xử. Tiền sinh giống như đối quân cô rất chặt, có thể tùy tiện đi ra ngoài sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vacheron Constantin

Chính là lúc này, A Thành đi đến, nói: "Tiểu thư, tiền sinh có dặn, ngại không thể tùy tiện ra ngoài. Bà Trương, bà tự đi một mình đi, A Hoa ở bên ngoài, gọi hần lái xe đưa bà đi."

"Tốt!" Bà Trương như được đại xá, đi giống như chạy.

Uyển Tinh tức giận liếc A Thành một cái, ngồi trên ghế sofa xem báo.

A Thành đi đến bên cạnh nàng, trên tay trình trọng lạ thường cầm một cái hộp: "Tiểu thư, đây là đồng hồ mà tổng giám đốc mua cho ngài."

Uyển Tinh dừng lại, để tờ báo xuống ngang đầu, thấy trên nắp hộp có ký hiệu hình cỏ bốn lá, phía dưới một hàng tiếng Anh: vacheron constantin. . .

Vacheron Constantin, một cái có thể lên đến mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn, là một trong những hãng đồng hồ nổi tiếng thế giới.

A Cách nói sẵn có: "Đây là kiểu dáng mà tổng giám đốc đặt cho hãng Vacheron Constantin làm, kiểu dáng này toàn cầu chỉ có một. Tổng giám đốc vốn tính hai tháng nữa tặng làm quà sinh nhật cho mọi người, đại khái là thấy đồng hồ của tiểu thư quá đơn sơ, cho nên sáng sớm liền dặn tôi lấy đưa cho tiểu thư."

Uyển Tinh nói: "Tôi làm sao không biết xấu hổ mà nhận nó chứ?"

"Tiểu thư không cần khách khí, đây là tổng giám đốc phân phó."

Mục Thiên Dương phân phó? Dù sao không thể không tuân theo, Uyển Tinh cầm lấy. Lấy tay mở hộp ra, vừa nhìn lập tức bị bề mặt khảm kim cương làm loá mắt.

Trùng mắt nhìn kỹ, nói không qua lời. Tuy rằng kim cương nhỏ được đính khá nhiều nhìn rất xa hoa nhưng cũng không kém phần thanh lịch, thật là một cái đồng hồ đáng được người ta yêu thích.

"Rất đẹp, tôi rất thích." Nàng cứng ngắc nói.

"Vậy tôi đây không quấy rầy tiểu thư nữa." A Thành xoay người, mới vừa đi tới cửa, di động vang lên.

Nhất định là tổng giám đốc gọi để hỏi chuyện đồng hồ thế nào! Xem ra, tổng giám đốc rất để ý Đình tiểu thư đây.

Hắn lấy di động ra xem, vừa nhìn lại phát hiện không phải Mục Thiên Dương gọi, mà là số điện thoại Mục gia đại trạch. Hắn mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện, bằng không người ở đại trạch sẽ không tìm hắn.

"Alô."

"A Thành, thiếu gia gần đây đang làm gì?" Gọi điện thoại tới là mẫu thân Mục Thiên Dương——Ngô Nhã.

"Thiếu gia đều đi làm rất đều đặn"

"Đừng gạt ta ! Đi làm đều đặn mà sáng sớm đã đi dạo phố? Nữ nhân bên cạnh hắn là ai? !"

A Thành sững sốt, ngay sau đó liền hiểu được, ngày hôm qua Mục Thiên Dương mang Uyển Tinh mua đồ vật này nọ bị mấy chó săn* chụp tới rồi. Nhất định là phu nhân nhìn thấy tạp chí bát quái đăng tin, cố ý gọi điện hỏi.

*ở đây ý nói đến nhà báo đó

Gần nhất mấy người lớn bên kia rất lo lắng cho hôn sự của tổng giám đốc, liên tục an bài mấy thiên kim tiểu thư gia cảnh không tồi, nhưng tổng giám đốc một chút mặt mũi cũng để cho, ngay cả ăn bữa cơm cũng không xuất hiện, nên mọi người rất không cao hứng. Từ lúc đó, phàm là tổng giám đốc cùng tiểu minh tinh hay người mẫu nào đi ra ngoài ăn cơm, vừa lên báo phu nhân sẽ gọi điện thoại đến hỏi bình vãn tội.

"Thực xin lỗi phu nhân, ta không biết."

"Người hội không biết? !" Ngô Nhã rống giận, "Ai chẳng biết người cùng A Hoa là hai người hấn tín nhiệm nhất! Chuyện của hấn, lão thiên gia có thể không biết, nhưng các người tuyệt đối sẽ không thể không biết! Người có nói hay không? !"

"Ta thật sự không biết." A Thành bất đắc dĩ nói.

"Tốt lắm!" Ngô Nhã thở phào nói, "Người cho dù không nói. Ngày nào đó bị ta bắt được, xem ta như thế nào thu thập các người!"

A Thành nghe thấy tiếng điện thoại bị cắt đứt, lập tức gọi cho Mục Thiên Dương: "Tổng giám đốc."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuyện Xấu

"Chuyện gì?" Mục Thiên Dương giọng điệu nguy hiểm, cho rằng Uyển Tinh làm náo loạn.

"Chuyện ngày hôm qua, có thể bị đám chó săn chụp rồi, phu nhân vừa mới gọi điện thoại tới hỏi."

Mục Thiên Dương dừng một chút, nói: "Không cần đề ý đến bà ấy."

"Vâng"

Trầm mặc vài giây, A Thành nghe bên kia không thanh âm, hỏi: "Tổng giám đốc, chuyện này xử lý như thế nào? Tạp chí cùng tòa soạn báo nên ngăn lại không?"

"Ảnh chụp như thế nào?"

"Ách. Tôi chưa thấy được. Tiểu thư đang ở phòng khách."

"Đừng cho cô ta thấy!" Mục Thiên Dương thốt ra, chính mình cũng không biết vì cái gì mà làm như vậy. Sừng sốt một chút, hấn hỏi, "Đồng hồ đã đưa cho cô ta chưa?"

"Đã đưa. Tiểu thư nói cô rất thích."

"Ừ." Mục Thiên Dương cúp điện thoại.

A Thành lập tức vào nhà, thấy cái hộp đựng đồng hồ nằm ở trên bàn trà, mà Uyển Tinh đang lật báo.

"Tiểu thư!" Hấn gọi to một tiếng.

Uyển Tinh hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn hấn: "Làm sao vậy?"

"Không có. Đồng hồ, ngài không đeo sao?"

Uyển Tinh nhìn thoáng qua, nói: "Sợ làm hư."

"Tổng giám đốc đưa ngài, khẳng định là hy vọng ngài đeo nó."

Uyển Tinh sừng sốt một lát, gật đầu: "Ừ." Nói xong buông báo ra, cầm đồng hồ lên lâu

A Thành chờ trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa, xác định cô đã vào phòng, đi nhanh như bay đến bên cạnh bàn trà, cầm lấy tờ báo, lật đến mục giải trí.

《 Mục Thiên Dương mang theo nữ tử thần bí đến trung tâm mua sắm, chỉ hai giờ tiêu xài trên trăm vạn 》

Phía dưới tiêu đề có một tấm ảnh mơ hồ, cơ hồ chỉ thấy được bóng lưng Uyển Tinh, Mục Thiên Dương cũng chỉ lộ ra nửa bên sườn mặt. Điều này đương nhiên là bởi vì đám chó săn đó kiêng kỵ Mục Thiên Dương, không dám chụp rõ ràng.

Nếu Uyên Tĩnh là một tiểu minh tinh nổi tiếng, bọn họ sẽ không sợ. Dù sao có ai nhà giàu lại không bao một hai cô minh tinh đâu, Mục Thiên Dương lúc trước cũng không ít đâu. Nhưng nếu người này từ trước cho tới giờ vẫn chưa xuất hiện trên truyền thông, hơn nữa khí chất trên người vô luận như thế nào đều không giống như người trong ngành giải trí, bọn họ tự nhiên sẽ cẩn thận —— ai biết Mục Thiên Dương có phải hay không đột nhiên động tình? Vạn nhất đem người trong lòng hắt ra ngoài ánh sáng, đến lúc đó có phiền toái gì, bọn họ khẳng định chịu không nổi.

Cùng lúc đó, Đình gia biệt thự Đình Thái Nghiên cũng thấy tin tức này.

"Mẹ!" Cô đem tờ báo cho Tiết Lệ Na xem, "Người xem người này có giống Uyên Tĩnh không?"

Tiết Lệ Na sùng sốt: "Như thế nào có thể? Cô ta sao có thể ở cùng một chỗ với Mục Thiên Dương?"

"Cái quần áo này rõ ràng là bộ đồ mà buổi tối hôm đó cô ta mặc!"

"Lớn lên giống thôi!"

"Đây chính là kiểu dáng mới nhất của Chanel! Con sẽ không nhận sai đâu!" Đình Thái Nghiên nói, "Nếu cô ta không quen Mục Thiên Dương, cô ta mặc nổi không?"

Tiết Lệ Na nhú mày suy nghĩ một chút, oán hận nói: "Khẳng định là ba người mua cấp của cô ta! Cái lão già kia, công ty vừa qua nguy cơ liền mua cho tiểu tiện nhân kia đồ vật này ọ! Con đừng nghĩ đồng nghĩ tây, cô ta có cơ hội nào nhận thức Mục Thiên Dương?"

"Nói không chừng cũng là ba giới thiệu!"

"Cô ta so với được với con sao?" Tiết Lệ Na an ủi, "Mục Thiên Dương ngay cả con cũng chướng mắt, sao có thể để ý đến cô ta?"

Theo tiêu chuẩn bình thường, Đình Thái Nghiên cảm y ngọc thực, cách ăn mặc cao quý, ngoại hình thành thực gọi cảm so với Uyên Tĩnh chỉ có hơn, càng làm hấp dẫn ánh mắt nam nhân. Cô vuốt vuốt mái tóc dài, ném tờ báo đi: "Hừ! Hơn phân nửa lại là người tiểu minh tinh nào đó! Uyên Tĩnh cái nha đầu chết tiệt kia, cư nhiên lại kiến cho con lo sợ! Con có thể bại bởi bất cứ ai nhưng không thể bại bởi cô ta!"

Tiết Lệ Na liếc nhìn cô một cái: "Vậy con còn không đi tranh thủ? Mục Thiên Dương hiện tại là một khối thịt béo vô chủ, người khác có thể giành được, con cũng có thể giành được."

Đình Thái Nghiên đắc ý nhìn thấy bà: "Yên tâm đi, một ngày nào đó, con sẽ trở thành Mục phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Quần Áo Mới?

"Cô gọi tôi có chuyện gì?" Mục Thiên Dương thanh âm lạnh lạnh, nồng đậm cảm giác uy hiếp xuyên thấu qua điện thoại truyền đến cô. Tuy rằng ngoài ý muốn nhận được điện thoại của cô, nhưng xưng hô này thực chói tai.

Uyên Tĩnh sùng sốt một chút, thử gọi: "Mục tổng?" Bằng không cô phải xưng hô như thế nào.

Mục Thiên Dương ngón tay gõ trên bàn công tác, cười lạnh nói: "Có lẽ cô nên gọi ‘Kim chủ’ thích hợp hơn."

Uyên Tĩnh biến sắc, áp ứng nói: "Tôi không biết nên xưng hô với anh như thế nào."

"Chuyện gì?" Mục Thiên Dương không thời gian cùng cô thảo luận chuyện này, "Tôi bề bộn nhiều việc! Cô tốt nhất có chuyện quan trọng hơn, bằng không xem tôi như thế nào thu thập cô!"

Nghĩ đến phương pháp hắt thu thập, thân mình Uyên Tĩnh run lên, âm thanh run run nói: "Tôi hôm nay phải đi bệnh viện thay băng, cho nên tôi muốn báo với anh một tiếng."

"A, thuận tiện cũng muốn đi thăm mẹ cô có phải hay không?"

". Nếu có thể." Uyên Tĩnh yếu ớt giọng nhỏ như muỗi kêu nói, "Đương nhiên, tôi sẽ nghe lời anh."

"Chỉ cho phép đi thay băng, không cho đi thăm mẹ cô."

Uyên Tĩnh nghe xong, mũi đau xót, nước mắt rơi xuống như mưa. Cô ghen ngào hỏi: "Thật sự không thể sao?"

Mục Thiên Dương đang phê duyệt văn kiện dừng tay một chút, nhíu mi, hỏi: "Cô đang khóc?"

"Không có!" Uyển Tinh vội vàng xoa xoa nước mắt, "Tôi không."

Mục Thiên Dương buồn bực, trầm mặc một lát, nói: "Đi đi! Từ biệt thự đến bệnh viện chỉ cần nửa giờ, tôi cho cô hai giờ phải trở về."

"Cám ơn." Uyển Tinh nói, "Nhưng tôi muốn năm giờ rưỡi mới đi."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì trường học năm giờ tan học, theo nơi đó đuổi tới bệnh viện không sai biệt lắm sáu giờ. Tôi không muốn làm cho mẹ tôi hoài nghi điều gì."

"Vậy cô có nói cho mẹ cô là cô học ở trường ngoại trú hay nội trú không?"

"Tôi. Tôi lúc trước vẫn học ngoại trú. Vô luận nội trú hay ngoại trú, buổi tối đều phải tự học."

Mục Thiên Dương không phát biểu ý kiến, hỏi: "Còn có việc gì không?"

"Không có."

Ba! Hấn cúp điện thoại.

Uyển Tinh đến bệnh viện, phát hiện tinh thần Từ Khả Vi tốt hơn so với ngày hôm qua rất nhiều.

"Con sao lại tới nữa?" Từ Khả Vi nhìn cô, tuy rằng trong lòng rất cao hứng, nhưng luôn không nhin được lo lắng cho việc học tập của cô.

"Bởi vì tan học nha!" Uyển Tinh cười nói, "Tan học sẽ tới thăm mẹ"

"Buổi tối không phải còn giờ tự học sao?"

"Con có xin nghỉ"

"Không cần phải luôn xin phép như vậy!" Từ Khả Vi nghiêm túc nói.

"Con biết rồi." Uyển Tinh cúi đầu lẩm bầm, một bộ dáng "Con biết sai lầm rồi".

Từ Khả Vi thở dài, cầm tay cô: "Tay con thế nào rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi ạ."

Từ Khả Vi chỉnh sửa lại vai áo cho cô, đột nhiên phát hiện quần áo trên người cô: "Quần áo mới?"

"Ách." Cô đã quên, đây là đồ Mục Thiên Dương mua! Mẹ chưa từng thấy qua!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Em Nhớ Người

Bầu trời đêm dần hạ xuống...

Từ tình phía xa dao động

Trùng tử bay Trùng tử bay

Người đang nhớ về ai?

Phải chăng là người đó!

Hay người đang nhớ về em

Em ngỡ người

Liên cất cao bài hát khi xưa
Em muốn trở về,
Trở về với những khát khao người trao cho em
Nhưng phải chăng đó đã là quá muộn
Sự thật trước kia biến mất
Thay vào đó là lời ca, tiếng hát
Người dành cho cô gái đang bên cạnh người
Ngôi sao trên trời rơi lệ ,
Hoa hồng dưới đất khô héo,
Gió lạnh thổi gió lạnh thổi,
Em chỉ cần có người mà thôi...

Lời bài hát: tứ

Nhạc: tứ

giai điệu: Nhẹ nhàng, trầm ấm

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nói Dối Thiện Ý

Từ Khả Vi lôi kéo góc áo của cô nhìn ngắm, dù sao cũng đã từng là phu nhân nhà giàu có, chất liệu như thế nào chỉ một chút là có thể cảm thụ được.

"Rất mắc đi?"

"Không. Không có mắc." Uyển Tinh không biết như thế nào giải thích, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Từ Khả Vi liếc nhìn cô một cái, hỏi: "Ba con mua?"

Uyển Tinh ngần ngại, đột nhiên nhớ tới cô còn có một người ba! Cô không biết nên phản ứng ra sao, cứng ngắc gật đầu: "Dạ, ba ba mua..." Nói xong, cô rất muốn khóc. Ba ba đã bán cô, sao có thể sẽ mua quần áo cho cô?

Từ Khả Vi thu tay lại, sắc mặt đậm nhạt: "Ít nhất hần đối với con vẫn còn tốt."

"Mẹ." Uyển Tinh không biết nên khuyên bà như thế nào.

Từ Khả Vi cười cười, hỏi: "Các người hiện tại có thường xuyên gặp mặt không?"

Uyển Tinh lắc đầu: "Không có. Mẹ con kia sao có thể đồng ý? Bọn họ ước gì chúng ta chết đi đó."

Từ Khả Vi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tức giận đến xương sườn phát đau. Uyển Tinh thấy bà sắc mặt trắng bệch, vội la lên: "Mẹ! Người làm sao vậy? Người đừng vội, chúng ta không nói tới bọn họ !"

Cô vội vàng đem gọi y tá tới, y tá cùng bác sĩ một trận bận rộn, mới làm cho Từ Khả Vi qua cơn nguy hiểm.

Uyển Tinh gấp đến độ khóc lên: "Đều là con không tốt, con không nên khơi dậy chuyện thương tâm của mẹ."

"Không có việc gì. Con không khóc, mẹ sẽ không thương tâm." Từ Khả Vi suy yếu nói.

"Được, con không khóc!" Uyển Tinh vội vàng lau khô nước mắt.

Nghỉ ngơi một hồi, Từ Khả Vi hỏi: "Gần nhất có thi gì không? Thành tích thế nào?"

"Rất tốt, con có tiến bộ đấy ạ." Uyển Tinh nói, "Lần trước con thi đứng thứ bảy trong lớp, trong trường cũng đứng trên một trăm, muốn đại học nhất định không thành vấn đề."

Từ Khả Vi nghe xong lời của cô, cuối cùng cũng được an ủi, tâm tình sung sướng.

Kỳ thật Uyển Tinh bình thường thành tích lúc nào cũng nằm trong top 10 người đứng đầu, hiện giờ mấy tháng không học, nếu như đi học lại, hơn phân nửa sẽ nằm vào khoảng dưới hai mươi, nói không chừng thấp hơn. Nhưng lúc này vì an ủi Từ Khả Vi, cô cũng không có biện pháp khác. Cùng lắm thì sau khi đi học lại, cô liền tăng thêm giờ học đem kiến thức bị mất lúc trước lấy lại!

Hai người lại hàn huyên hơn mười phút, y tá đi đến: "Người bệnh cần nghỉ ngơi."

Uyển Tinh không tha nhìn Từ Khả Vi: "Con phải đi rồi."

"Về sau đừng xin phép, khi nào nghỉ hẳn đến." Từ Khả Vi nói.

Uyển Tinh gật gù đầu, kiểm tra lại một lần, giúp bà đắp cái chăn mới rồi đi. Đi khỏi phòng bệnh, nhìn A Thành đứng ở bên ngoài, cô hoảng sợ.

A Thành thấp giọng nói: "Tiểu thư."

Uyển Tinh nhìn xem bên trong phòng bệnh, đi lên phía trước vài bước, áp chế tức giận hỏi: "Người kêu y tá đi vào?" Cư nhiên quấy rầy cô cùng mẹ mình gặp nhau, thật là quá đáng!

A Thành giống như biết cô đang suy nghĩ cái gì, nói: "Tổng giám đốc gọi điện thoại đến thúc dục, tiểu thư đừng quên chính sự, phải đi thay băng cái đã."

Chính sự?

Đúng rồi, thay băng mới là chính sự còn thăm mẹ cô chỉ là thuận tiện.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kịch Hôn Trên Xe

Vài ngày sau, Uyển Tinh trở lại trường học. Đi ra biệt thự, ô tô đã đứng ở bên ngoài, A Thành mở cửa xe: "Tiểu thư, mời lên xe!"

"Cám ơn." Cô cúi đầu ngồi vào chỗ, phát hiện Mục Thiên Dương đang ở bên trong, có chút sợ hãi. Hắn. Hắn muốn đưa cô đi học sao? Cô cứ nghĩ việc nhỏ này hắn sẽ trực tiếp kêu A Thành làm.

Mục Thiên Dương đang xem một phần tạp chí buôn bán, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Hắn cầm tiền của tôi, cô không cần khách khí cùng hắn."

Uyển Tinh khẽ cắn môi dưới: "Tôi chỉ là thói quen. Lễ phép mà thôi."

Hắn cười lạnh một tiếng: "Thói quen tốt, có tố chất."

Lời này nghe rất không thoải mái, cô tức giận nhíu mày, cũng không dám phản bác.

Ô tô chạy chậm rãi, Mục Thiên Dương đề từ báo xuống, giao cho cô một phong thư: "Học phí."

Uyển Tinh sửng sốt một chút, đưa tay cầm lấy: "Cám ơn. . . ." Thật đáng buồn, vô luận cô không tình nguyện bao nhiêu, cô ăn, mặc, ở, đi lại, hết thầy hết thầy, tất cả đều phải dựa vào hắn.

"Tôi ở trên người cô tốn nhiều tiền như vậy, cô muốn tạ ơn cũng phải tạ ơn cho hào phóng một chút! Tôi cùng A Thành có thể giống nhau sao?" Mục Thiên Dương ầm hăm tức giận hỏi.

Uyển Tinh hoảng sợ, đồng thời cảm giác phía trước A Thành đang lái xe cũng run lên một chút. Cô chân tay luống cuống nhìn Mục Thiên Dương, thấy hắn như vương giả ngồi ở chỗ kia, làm cho người ta không hiểu sao lại muốn lùi bước.

Hắn mắt hơi nhíu lại, hơi thở nguy hiểm lan ra.

Cô hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua phía trước A Thành, hắn mà dám quay đầu lại mới là lạ. Cố lấy dũng khí, cô ngẩng đầu lên, cực nhanh ở trên mặt Mục Thiên Dương hôn một chút.

Mục Thiên Dương thần sắc bất mãn: "Cứ như vậy? Cô là tiên nữ hạ phàm, một nhẵn mày cười đều giá trị ngàn vàng? Một cái hôn liền giá trị vạn kim?"

Uyển Tinh bất đắc dĩ, chỉ có thể làm lại hành động đó một lần nữa. Lần này kiên trì ba giây, cô vừa muốn thối lui, hần đột nhiên bắt lấy cô, nhắm ngay môi của cô hung hăng hôn xuống.

"Nha ——" Uyển Tinh kinh hô ra tiếng. Phía trước còn có người a, hần làm sao dám?!

Mục Thiên Dương không để ý tới cô, cơ hồ đem cả người cô ôm vào trong lòng ngực, hung hăng chà đạp môi của cô, gặm cắn cô, thẳng đến lúc cô không thể thở được mới buông tha cô.

Uyển Tinh ngã ngời ra, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn về phía A Thành đang có phản ứng gì.

Sớm hay muộn có một ngày, Mục Thiên Dương sẽ hoàn toàn nhục nhã cô! Hôm nay hần có thể làm trò trước mặt người khác hôn cô, sẽ ngạc nhiên nếu một ngày nào đó hần. Nghĩ đến chuyện ngày đó phát sinh ở phòng khách, cô cả người phát run. Kỳ thật, chuyện đó đã phát sinh qua không phải sao? Cảm thấy then cùng tuyệt vọng hiện lên trong lòng, cô khổ sở khóc lên.

"Nữ nhân cùng tôi hôn môi, đều là ý loạn tình mê. Dám khóc, cô là người thứ nhất. . ." Mục Thiên Dương đưa tay đến gần mặt của cô, nắm lấy cằm của cô, "Rất khó chịu? Bị tôi hôn cho cô khó chịu?"

"Tôi. . ." Uyển Tinh phát đau, bị hần nắm không dám phát ra tiếng.

"Còn dám khóc hay không?" Hần tăng thêm lực đạo.

Cô rên một tiếng, muốn nói nói, lại nói không được, muốn lặc đầu, cũng không thực hiện được. Đau đớn làm cho cô rơi lệ, cô sợ này lệ này làm cho hần tức giận hơn, nên dùng hết khí lực toàn thân phát ra một âm tiết: "Không. . ."

Mục Thiên Dương trừng mắt cô, mạnh tay bỏ cô ra: "Lau khô nước mắt!"

Uyển Tinh gục đầu xuống, lấy ống tay áo lau khô khóe mắt, thẳng đến lúc lau xong mới ngời thẳng lên.

Mục Thiên Dương từ bên cạnh người lấy ra một cái hộp nhỏ: "Cầm."

Uyển Tinh hít sâu một hơi, dùng hai tay nhận lấy: "Đây là cái gì?"

"Tự mình mở ra xem!" Mục Thiên Dương nhắm mắt lại, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi.

Uyển Tinh mở hộp ra, là một cái di động thật đẹp.

"Này ——" cô ngẩng đầu nhìn hần.

"Về sau dùng cái này để liên hệ, không được tắt máy."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bằng Mặt Không Bằng Lòng

Vừa tan học, Uyển Tinh chạy nhanh ra ngoài trường học. Mới đến cửa trường, liền nhìn thấy A Thành đứng ở trong đám người, phía sau lưng một chiếc xe màu đen, yên lặng nhìn cô.

Cô hoảng sợ, không tự chủ được lui về phía sau từng bước.

A Thành đẩy đám người ra đi tới, cung kính kêu lên: "Tiểu thư ——"

"Anh sao lại ở đây?" Uyển Tinh hạ giọng hỏi, lo sợ không yên bất an nhìn chung quanh. Hoàn hảo, bên ngoài trường học không chỉ có một mình xe của bọn họ này, hơn nữa học sinh của không để ý đến những thứ này, cho nên không ai chú ý bọn họ.

"Tổng giám đốc bảo tôi tới đón ngài."

"Còn chưa tới giờ nhà!" Cô nói với Mục Thiên Dương, cơm chiều ăn ở trường, đến lúc tự học buổi tối mới về nhà. Cho nên, muốn đón cũng phải đến lớp tự học buổi tối xong đã chứ!

"Vậy ngài sao lại đi ra giờ này?"

"Tôi...Tôi đi ra ăn cơm chiều, căn tin rất đông."

A Thành yên lặng nhìn cặp sách trên người cô, bên trong phồng lên, rõ ràng cho thấy bên trong có sách vở. Nếu là đi ra ăn cơm, không cần phải mang sách vở đi?

Uyên Tình bị hấn nhìn nên có chút chột dạ.

Cô đúng là không phải đi ra ăn cơm chiều. Hoàn cảnh của mẫu thân, chủ nhiệm lớp vẫn biết, cô nói sau khi tan học phải chăm sóc mẫu thân, cho nên xin phép không tham gia lớp tự học, chủ nhiệm lớp tỏ vẻ hiểu, đồng ý.

Đây là cô sáng sớm lên kế hoạch tốt —— xin phép đi thăm Từ Khả Vi, cô thể nhưng nói cho Mục Thiên Dương là mình ở trên lớp tự học, khi lớp tan học cô sẽ trở về.

Nhưng cô không nghĩ tới, Mục Thiên Dương cư nhiên đoán trúng tâm tư của cô, cư nhiên phái người ở trong này đợi cô!

Trở lại biệt thự, Uyên Tình trốn trong phòng, không biết nên làm cái gì bây giờ. Hiên nhiên bộ dạng bằng mặt không bằng lòng này đối hấn không có tác dụng gì, hơn nữa sẽ lại một lần nữa chọc giận hấn. Chờ hấn trở về, hấn khẳng định sẽ lại giáo huấn cô! Mấy ngày qua, rõ ràng trước mắt, cảnh xuân kiều diễm này, cảm giác vô tận thẹn thùng suốt cả đêm nữa...

Uyên Tình tưởng tượng thôi đã thấy lạnh cả người, ngũ quan đều sinh ra ảo giác. Cô giống như nghe thấy hấn thở dốc ồ ồ, nhìn khuôn mặt hấn tràn đầy mồ hôi nhưng thoải mái, còn có bàn tay thô to ở trên người cô chạy loạn.

Cô lắc mạnh đầu, lấy sách vở ra, quyết định dùng bài học là tê liệt thần kinh của cô.

Tuy rằng tạm nghỉ học nửa học kỳ, nhưng cô vẫn đang trở lại từ lớp học lúc trước. Đúng là học kỳ sau lớp 11, có một số nội dung đã hoàn hành xong, bây giờ chỉ có ôn tập lại. Uyên Tình bỏ lỡ nhiều lắm, chỉ có thể tự học cùng cùng làm vô tận bài tập bổ sung trở lại.

Lấy bài tập ra, cô nhìn xung quanh, không có bàn, chỉ có thể đi vào phòng thay đồ, ngồi ở trước bàn trang điểm để làm.

Không biết đến khi nào thì, đèn trên đỉnh đầu chợt chòch, cô hoảng sợ, ngẩng đầu thì thấy Mục Thiên Dương đứng tựa vào góc tường, ngón tay đặt trên chốt mở.

"Anh. . . . Anh đã trở về!" Uyên Tình cuống quýt đứng lên, phát hiện cả bàn trang điểm đều bị sách vở cùng bài thi chiếm cứ, vội vàng thu thập lại.

"Sao lại viết ở trong này?" Mục Thiên Dương hỏi.

Uyên Tình nghe hấn thanh âm không có gợn sóng, không có dấu hiệu sinh khí cùng tức giận, lớn mật nói: "Tôi không dám vào thư phòng của anh."

Mục Thiên Dương nở nụ cười nhẹ, đi tới gần cô. Cô hoảng sợ, lui về phía sau một bước, đụng vào bàn trang điểm làm chai lọ trên bàn đụng loạn vào nhau.

Hấn đi đến bên cạnh cô, nâng cằm của cô lên, ở môi cô hôn xuống: "Nghe nói hôm nay cô muốn trốn đi?"

"Tôi." Uyên Tình không biết lúc này có nên nói thật hay không, "Tôi không có."

"Phải không?" Mục Thiên Dương hôn theo hai má xuống của cô phía dưới.

"Thật sự không có."

Uyên Tình hai tay đặt trên vai hấn, muốn đẩy ra hấn, nhưng lại không dám, đành phải nhẹ nhàng mà nắm lấy quần áo hấn. Tư thế gọi dục này rất giống như đang hoan nghênh, lấy lòng hấn, hấn một tay ôm lấy cô, bế cô ngồi lên trên bàn trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hưởng Thụ Đi

"Ồi..." Uyên Tình kinh hô một tiếng. Hấn rất nhanh ôm lấy đầu của cô, bá đạo hôn, làm cho cô ngoài thờ dốc ra thanh âm gì đều không nói được.

Hấn cả người đè lên cô, làm cho cô dựa lưng vào gương trên bàn trang điểm, lửa nóng từ môi của cô từ từ lan toả. Bỗng nhiên hấn bất ngờ đánh úp về phía cái cổ non mịn của cô.

Uyển Tinh chỉ cảm thấy trên cổ một trận đau đớn, nhìn không được rên rỉ một tiếng. Cảm thú, nhất định sẽ lưu lại vết hôn! Loại lực đạo này, sợ là vài ngày cũng không sẽ tiêu, cho dù có mặc áo sơ mi cũng không nhất định che được...

"Đau..." Uyển Tinh kêu một tiếng.

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, hai mắt sâu thẳm nhìn cô: "Đau?"

"Ừ..." Uyển Tinh yếu thế nín ửng tay áo của hắn, "Dừng ở đây được không?"

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại, trong lòng nhanh chóng nổi lên một cỗ lửa giận. Cô cứ nhiên dùng loại biểu tình điềm đạm đáng yêu này cầu hắn? ! Cô cứ nhiên dùng loại biểu tình điềm đạm đáng yêu này cầu hắn!

Mà chết tiệt là, hắn cứ nhiên thực hưởng thụ! Hắn cứ nhiên muốn đáp ứng cô, ôm cô trở về phòng, đặt ở trên giường ôn nhu đối đãi!

Không! Cô chỉ là công phẩm mà Đinh Chí Cương dâng lên thôi, cô chỉ là công cụ để hắn dùng để phát tiết mà thôi...

Chết tiệt! Là ai dạy cô? Ai chỉ cô dùng chiêu này đối phó hắn?

Hắn kéo áo của cô xuống thật mạnh, xé sang hai bên.

Bùm bùm, nút thắt trên áo toàn bộ rơi xuống đất.

"Không cần!" Uyển Tinh quát to một tiếng.

Mục Thiên Dương nâng cằm của cô lên, hung hăng hỏi: "Cô hôm nay sau khi tan học muốn đi đâu?"

"Tô... Tôi muốn đi bệnh viện..." Uyển Tinh biết trốn tránh không được, chỉ có thể thành thật khai báo, "Tôi thật sự rất muốn gặp mẹ!"

"Vậy thời điểm cô đi bệnh viện có nhớ tôi hay không?" Mục Thiên Dương cời bỏ dây lưng của mình.

"Nhớ anh?" Vì cái gì phải nhớ hắn?

"Về sau có thể thử suy nghĩ một chút..." Nếu cô có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, hắn cũng không cần phải ngược đãi chính mình, vậy liền đem cô giữ trong thế giới của mình đi, "Bảo bối, từ nay về sau, em chính là vật sở hữu của tôi... Thế giới của em, chỉ có thể có tôi, bất cứ kẻ nào cũng không được chen vào!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thì Ra Là Em Rất Thích

Một giờ sau.

Kích tình mãnh liệt rốt cục bình ổn.

Mục Thiên Dương đứng ở trước bàn trang điểm, áo sơ mi cùng cà vạt đã bị ném xuống đất, hắn cả người trần trụi trên lưng trần đầy mồ hôi, mơ hồ có thể thấy được vài vết cào. Một đôi tay nhỏ bé trắng nõn vịn ở đầu vai hắn, đầu ngón tay run nhẹ.

Uyển Tinh thở hồng hển, hai cái chân còn vòng quanh eo hắn, tay không có bám lên lưng hắn, tựa lưng ở trên gương. Cô nửa híp mắt, khóe mắt rung rung nước mắt.

Mục Thiên Dương đưa tay lau lệ nơi khóe mắt cô đi: "Hôm nay biểu hiện không tồi, không ngừng cố gắng."

Cô quả nhiên đáng giá dạy dỗ. Sự tình này, không phải sẽ luôn theo ý muốn của người. Khi không để ý, nó chính là khối đầu gỗ khó hiểu, nhưng khi đã thực sự để ý rồi, tự nhiên sẽ nở hoa, điên cuồng sinh trưởng. Hắn hôm nay tận lực thả chậm bước đi, động tác mềm nhẹ, làm đủ các bước đạo đầu, liền kích phát rồi bản năng dục vọng của thân thể cô, làm cho cô biết được thể nào là "Hưởng thụ". Chính cô ta lại không biết chuyện gì xảy ra, một mặt thảm nghĩ trốn tránh, chỉ biết khóc.

Không có vấn đề gì. Đoá hoa này, chỉ vì hắn mở ra, hắn sẽ chậm rãi dạy cô! Làm cho cô từ thân thể cho đến trái tim, hết thấy đều biến hóa cùng trường thành, đều chỉ vì một mình hắn!

"Bảo bối." Mục Thiên Dương hôn lên mặt Uyển Tinh một cái, "Từ ngày mai, em mỗi ngày đều có thể đi bệnh viện thăm mẹ, cho đến lúc bà ấy xuất viện

mới thôi."

"Thật sự!" Vừa rồi còn trầm lặng, đột nhiên Uyên Tinh tinh thần phấn chấn lên. Cho dù bộ dáng thực chất vật, nhưng hai mắt của cô lại rạng rỡ sinh khí.

"Đừng lộn xộn!" Mục Thiên Dương đè lại thất lung của cô, làm cho hạ thân của cô cùng của mình chặt chẽ kết hợp, "Cẩn thận chảy ra"

"A." Uyên Tinh hô nhỏ một tiếng, nhớ tới bài tập của mình đang trên ở bàn trang điểm, cúi đầu muốn nhìn một chút, lại thấy được bộ vị hai người giao hợp, sợ tới mức cô lập tức nhắm mắt.

Mục Thiên Dương ôm lấy cô, vẫn cho mình dừng lại ở trong cơ thể cô: "Thuốc tránh thai có uống đúng hạn không?"

"Ừ." Uyên Tinh nằm ở đầu vai hắn, trong lòng ngũ vị trần tạp.

"Xem ra em lại phải mua sách lần nữa ." Hắn đột nhiên nói.

Cô ngẩng đầu, thấy sách vở mình ở trên bàn trang điểm nhấn thành các loại hình dạng, có chút thậm chí co cái bị chất lỏng trong thân thể cô chảy ra cùng mồ hôi của bọn họ làm ướt.

"Làm sao bây giờ?" Uyên Tinh cảm thấy tận thế đang đến gần. Sách như vậy, cô còn có mặt mũi tiếp tục dùng sao? Huống chi còn phải nộp cho lão sư? Cho dù đem trang giấy lau sạch, nhưng cũng không xoa được đoạn trí nhớ này, cô vừa thấy đến sẽ nhớ tới ——

"Nước thật nhiều." Mục Thiên Dương liếm khoe miệng cười lên, giống con mèo con lười biếng, đôi mắt mị hoặc, "Xem ra em rất thích chuyện này đi."

"Anh nói cái gì? !" Uyên Tinh xấu hổ và giận dữ muốn chết.

"Ngaoan, chúng ta đi tắm rửa." Mục Thiên Dương ôm cô đi về hướng phòng tắm.

Tắm rửa xong, hai người xuống lầu ăn cơm chiều.

Ăn được một nửa, Mục Thiên Dương đột nhiên hỏi: "Những thứ kia đều là sách mới sao?"

"A?" Uyên Tinh không rõ chuyện gì.

Mục Thiên Dương nhìn cô, mập mờ nhìn thoáng lên lâu: "Những cuốn sách đó Hôm nay phát?"

"Phải Phải" mặt Uyên Tinh cháy sạch đỏ bừng, vội vàng cúi đầu.

"Trong chốc lát viết tên sách đưa cho A Hoa đi mua lại."

"Hôm nay có thể mua được sao?" Uyên Tinh không được tự nhiên hỏi, "Ngày mai phải giao bài tập."

"Mua không được hẳn là có thể nghĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tự Mình Chọn

Ăn xong cơm tối, Uyên Tinh trở lại phòng thay đồ. Tuy rằng rất không muốn đổi mặt, nhưng vì bài tập, phải đổi mặt thôi.

Phòng thay đồ còn lưu lại hương vị mập mờ, cơ hồ làm cho cô muốn giết chết mình. Cô cẩn thận dọn sạch bàn trang điểm, sửa sang sách vở lại một chút, ghi lại sách vở bị hư lại, sau đó giao cho Mục Thiên Dương.

Một giờ sau, A Hoa cầm sách vở mới tinh xuất hiện trước mặt cô.

"Phiền anh rồi." Uyên Tinh nhìn thoáng qua đồng hồ, chín giờ, không tính là muộn, bởi vì nhà sách hơn mười giờ mới đóng cửa.

"Tôi đi ra ngoài trước." A Hoa nhìn Mục Thiên Dương, chờ đợi chỉ thị.

"Ừ." Mục Thiên Dương ngồi trên ghế sofa, xem báo, cũng không ngẩng đầu lên. Chờ A Hoa đi ra khỏi phòng khách, hắn hỏi: "Sao lại không mang đồng hồ?"

Uyển Tinh nhìn đồng hồ điện tử trên tay mình, nhớ tới cái đồng hồ Vacheron Constantin hân đưa kia, có chút sợ hãi nói: "Quá quý trọng, mang đi học không tốt."

Mục Thiên Dương nhú mày, cười lạnh một tiếng: "Xem ra cần chuyển em đến trường học quý tộc rồi!" Đến một nơi chỉ toàn thiên kim tiểu sách, mỗi người Vacheron Constantin, Cartier, cô không mang cũng sẽ thấy xấu hổ.

Uyển Tinh nở nụ cười cứng ngắc, cầm lấy sách trên bàn trà: "Tôi đi làm bài"

Mục Thiên Dương ném tờ báo ra: "Đi theo ta."

Uyển Tinh trong lòng lộp bộp một chút, nghĩ đến hân muốn làm cái gì đó. Nhưng cô có thể làm gì bây giờ đây, núi đao biển lửa cũng không thể không tuân theo. Cô thật cẩn thận theo sát trên hân, thẳng đến khi vào thư phòng hân.

Thư phòng hân rất lớn, phong cách cổ điển trầm ổn. Hai bên giá sách cao ngất, hơn nữa ở trung gian có một bàn học màu đen, cơ hồ ép cô tới không thở nổi.

Mục Thiên Dương chỉ về hướng bên cạnh bàn học: "Ngồi đó. Giá sách còn chỗ trống, tự mình tìm đề cất đồ đạc của em đi, nhưng đừng lấy nhầm đồ của tôi."

"Vâng" Uyển Tinh ôm chặt sách trước ngực.

"Còn thất thần làm gì? Không phải ngày mai phải giao bài tập sao?"

Uyển Tinh lập tức chạy tới, đem sách đặt ở trên bàn học. Trên bàn trừ bỏ một máy tính, một cái ống đựng bút, cái gì đều không có.

"Tôi" Cô chỉ chỉ bên ngoài, "Tôi còn sách ở bên kia."

"Nhanh đi!" Mục Thiên Dương trừng cô một cái.

Cô lập tức chạy ra thư phòng, lấy đồ mang về.

Mục Thiên Dương ngồi vào bàn học, mở máy tính ra.

Uyển Tinh chậm rãi đi tới, không biết nên ngồi ở đâu. Tuy rằng bàn học rất lớn, nhưng khí thế của hân còn lớn hơn. Hân ngồi kia nhưng kiến cho người ta có cảm giác cả cái bàn đều là của hân.

"Bên này." Mục Thiên Dương gõ gõ vị trí bên tay trái hân, "Đừng cản ánh sáng của tôi."

Uyển Tinh thấy, liền ôm sách chuyển qua ngồi bên trái hân.

Máy nhắn ghế trong thư phòng hân không chỉ có một cái, cô tiện tay kéo một cái ngồi xuống, mở tập ra chuẩn bị làm bài. Nhưng Mục Thiên Dương ngồi bên cạnh, làm cô không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, như thế nào cũng tập trung không được, thỉnh thoảng sẽ nhìn hân một cái.

Mục Thiên Dương đang gõ bàn phím ngừng đầu lên: "Làm sao vậy? Muốn tôi ăn em?"

"Anh" Uyển Tinh nuốt nửa ngất đi, hân như thế nào có thể nói lời này? Cô gấp đến độ mặt đều đỏ, ừm khuất đỏ hai mắt.

"Không muốn tôi ăn em thì em đừng nhìn tôi mãi thế."

Uyển Tinh cắn răng một cái, nói: "Anh ở trong này tôi không có cách nào tập trung được!"

"Vì cái gì?"

"Là Là âm thanh đánh máy tính của anh rất ồn."

Mục Thiên Dương hung hăng trừng cô: "Mao Chủ tịch dù hoàn cảnh nào cũng có thể đọc sách, điểm ấy em liền chịu được không được sao? Hoặc là làm bài, hoặc là để cho tôi ăn em, tự mình chọn!"

Uyển Tinh sợ tới mức run lên, hoang mang rối loạn cầm lấy bút, cúi đầu nhìn vào sách.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nói Dối

Ngày hôm sau, Uyên Tinh lén nhét vào trong túi của cô một bộ quần áo. Sau khi tan học, cô đến WC thay đổi quần áo mới ra khỏi trường.

A Thành nhìn cô sùng sốt một chút, tổng cảm thấy chỗ nào không đúng, một lát sau mới nhớ: "Tiểu thư, ngài sao lại thay đổi quần áo?" Muốn che vết hôn thì bộ đồ cô mặc buổi sáng kia cũng có thể che.

"Tổng giám đốc bảo anh hỏi?"

"Ách." A Thành im lặng, "Tiểu thư, mời lên xe."

Tinh huống Từ Khả Vi đã tốt rất nhiều, Uyên Tinh cuối cùng yên tâm một ít. Hai mẹ con hàn huyên một trận, Từ Khả Vi hỏi tình hình học tập. Uyên Tinh lần này đã chuẩn bị kĩ lưỡng, êm tai nói: "Có mấy môn đã học xong, bắt đầu ôn tập, còn những môn chưa hoàn thành chương trình thì ở học kỳ này nhất định sẽ học xong, dù sao đã là năm ba thì toàn bộ chương trình phần lớn là ôn tập. Tháng sau toàn quốc thi tốt nghiệp, bất quá không cần lo lắng, con cho dù nhắm mắt lại cũng có thể làm được loại giỏi cho mẹ xem."

"Bạn rộn như vậy?" Từ Khả Vi thờ dãi, "Vậy con không có việc gì dừng đến đây. Nơi này y tá rất tốt, con học tập quan trọng hơn!"

"Con biết." Uyên Tinh nói. Nhưng Từ Khả Vi vô luận như thế nào cũng không đồng ý để cô ở lại, hôm nay thăm bệnh chỉ có thể đến đây.

Kế tiếp hai ngày, Uyên Tinh cũng đến bệnh viện, nhưng không có cùng Từ Khả Vi gặp mặt, chỉ dám núp ở chỗ tối lên quan sát, xác định bà không việc gì mới yên tâm ra về. Cho đến ngày thứ ba, cô mới xuất hiện ở phòng bệnh.

Từ Khả Vi nhú mày: "Không phải bảo con dừng đến đây sao? Ta rất nhanh sẽ xuất viện!"

Uyên Tinh làm nũng nói: "Mẹ, con lo lắng người a! Hai ngày không gặp, con nếu không đến thăm người, đi học sẽ không tập trung được!"

"Tốt lắm tốt lắm. Con chính là lấy cớ!" Từ Khả Vi không thể bắt lực nói. Đột nhiên, bà nâng mặt Uyên Tinh lên, "Sao đôi mắt thâm quần vậy?"

"A. Gần nhất bài tập hơi nhiều." Uyên Tinh chột dạ nói. Cô chẳng những phải bài tập, còn phải tự học chương trình học cô đã bỏ qua, mỗi ngày đều học cho tới khuya. Nhưng kinh khủng nhất là, kết thúc nhưng thứ này, còn phải đáp ứng nhu cầu của Mục Thiên Dương.

"Vậy sao con còn đến bệnh viện?!"

"Chỉ một lúc thôi." Uyên Tinh kéo tay cô, "Mẹ, con đang muốn cùng người thương lượng chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Chuyện học nội trú." Đây là Mục Thiên Dương giao phó, cô nếu không làm thỏa, hẳn sẽ trực tiếp đem chuyện bọn họ cho ra ngoài ánh sáng.

"Nội trú?" Từ Khả Vi gạt đầu, "Đúng là học nội trú thời gian nhiều hơn, nhưng làm việc và nghỉ ngơi cũng càng quy luật hơn, lúc trước bởi vì ta, con bị tri hoãn rồi."

Uyên Tinh cười nói: "Không thể nào! Hiện tại vào nội trú vẫn kịp, trước kia cũng có thể. Đầu là lão sư khẩn trương, giống như chúng con ngày mai phải thi vào đại học vậy, giao rất nhiều bài thi cùng bài tập, thậm chí còn chiếm luôn giờ tự học để giảng bài."

Vào giờ tự học chủ nhiệm lớp nói cho của cô. Chủ nhiệm lớp đối cô kỳ vọng rất cao, nghe nói Từ Khả Vi đã phẫu thuật xong, liền khuyên cô vào thời gian thích hợp trở về trên lớp tự học, để theo kịp tiến độ.

Từ Khả Vi nói: "Vậy con chuyển trường đi, không cần lo lắng cho ta, sau vài ngày ta ra viện."

"Vậy ngày mai con chuyển trường." Uyên Tinh nói, "Lúc người xuất viện, con tới đón người."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Say Rượu

Mục Thiên Dương có buổi xã giao, Uyên Tinh một người ăn cơm chiều. Đến nơi đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô ăn cơm một mình, cô cảm thấy không khí như vậy thoải mái không ít, ngay cả đồ ăn đều thơm hơn rất nhiều.

Bà Trương hỏi: "Tiểu thư hôm nay thêm ăn sao?" Bình thường cô chỉ ăn một chén cơm, hôm nay tự nhiên ăn hai chén.

"Đó là đương nhiên." Khi ở cùng Mục Thiên Dương lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng, tiêu hóa bất ổn. Ai còn có tâm tư ăn cơm a?

Sau khi ăn xong, cô trở về thư phòng làm ra vẻ nghiệp.

Khi ở cùng Mục Thiên Dương, cô rất sợ hắn, căn bản không có cách nào chuyên tâm làm việc, cô rất sợ hắn sẽ giống như sắc lang bỏ nhào tới. Dù sao trừ bỏ ở trên giường ra, ở phòng thay, phòng tắm, xô pha ở phòng khách hắn đều chạm qua cô, ở trong mắt cô, hắn căn bản là người chẳng phân biệt được hoàn cảnh, ai biết hắn có thể hay không ở thư phòng động thủ?

Cô có làm bài tập không xong, đối mặt với hắn lại nơm nớp lo sợ không thể chuyên tâm được, thời gian giải đề gấp hai lần bình thường thậm chí còn nhiều hơn. Nhưng vừa đến mười một giờ, hắn sẽ không cho phép cô làm tiếp nữa mà bắt cô đi ngủ, căn bản mặc kệ cô có làm xong hay không.

Hiện tại cô đã hình thành phản xạ có điều kiện, khi hắn vừa tắt máy tính, cô liền thu thập sách vở, sau đó cùng hắn quay về phòng ngủ.

Hy vọng hắn hôm nay xã giao không trở về, Uyển Tinh âm thầm cầu nguyện.

Rất nhanh, suy nghĩ của cô đã đổ bể từ trong nước. Lúc tiếng mở cửa vang lên thì cô đang giải một đề vật lý. Đang ở thời khắc mấu chốt, cô cau mày tiếp tục giải đề, không có ngừng đầu.

Rất nhanh, mùi rượu phiêu tán tới đây. Gầm một tiếng, một kiện âu phục màu đen rơi trên bàn. Cô sợ run một chút, ngừng đầu, thấy tóc Mục Thiên Dương có chút rối loạn.

Hắn giống như say.

"Mấy giờ?" Mục Thiên Dương một tay chống trên bàn học, cúi đầu, mùi rượu toả ra nồng nặc trên mặt nàng.

Cô nhìn hắn, khó chịu nghẹn thở ra một hơi, vội vàng cúi đầu đồng hồ.

Còn không có thấy rõ, hắn đột nhiên đem cô kéo đến: "Tôi đưa đồng hồ cho em, vì cái gì lại không mang? !"

"Tôi ——" Uyển Tinh hoảng sợ, vội vàng đứng vững, "Tôi không phải đã nói sao? Mang đến trường không tốt."

"Em dám cãi tôi?" Hắn hét lớn một tiếng, đem cô đặt trên bàn, tháo đồng hồ điện tử của cô xuống, đưa đến trước mắt cô, "Đây là mấy giờ?"

"Mười. Mười một giờ rưỡi."

Ầm một tiếng, Mục Thiên Dương đồng hồ ném xuống mặt đất, nắm tóc của cô: "Tôi không ở đây, em dám không nghe lời?"

"Đau." Uyển Tinh quát to một tiếng, khóc đứng lên, "Tôi không phải cố ý. Tôi đang làm bài, không chú ý."

"Vậy tôi nên phạt em thế nào đây?" Mục Thiên Dương đột nhiên buông lỏng tay, bạc môi kẻ sát lở tai của cô hỏi.

Uyển Tinh thân mình phát run, cảm thấy tay hắn ở trên người mình sờ soạt, đã đoán được hắn ý đồ.

"Anh. Anh uống say." Uyển Tinh giả vờ muốn đứng lên, "Chúng ta trở về phòng được không?"

"Tôi muốn ở trong này." Hắn đặt cô lên bàn, mà cô đưa lưng về phía hắn. Hắn hôn lỗ tai của cô, chậm rãi xuống phía dưới, hôn đến cổ, bả vai. .

"Anh. Không cần như vậy." Uyển Tinh sợ hãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tôi Đang Đợi Em Trả Lời

"Tôi đã sớm đã muốn như vậy." Mục Thiên Dương bàn tay ra phía trước, cảm thấy mềm mại trước ngực cô, "Ngày đầu tiên em ngồi ở chỗ này, tôi đã muốn ở trong này ăn em!"

"Không cần ——" Uyển Tinh khẽ gọi.

"Tôi đã nói gì?" Mục Thiên Dương khẩu khí không tốt hỏi, "Theo tôi, sẽ không bị thương cũng sẽ không đau!"

"Tôi." Uyển Tinh biết. Nếu không theo hắn, hắn sẽ dùng sức mạnh, không có bất kì khúc đạo đầu nào mà mạnh mẽ tiến vào cô, giống cường bạo.

. Đến lúc đó, thống khổ chỉ có thể là cô.

"Ngoan , em muốn tôi ăn em như thế nào?" Mục Thiên Dương dán sát vào lỗ tai của cô, giọng nói ôn nhu nhưng lại hơi ra lời nói khó nghe.

Uyển Tinh cắn môi, không tiếng động khóc.

"Muốn hay không?" Hắn nhẹ nhàng cắn lỗ tai của cô một chút, hai tay cao thấp phân biệt xoa nắn cô.

Uyển Tinh run rẩy một chút, không nhịn được rên rỉ một tiếng.

Phản ứng này lấy lòng hắn, động tác hắn ôn nhu hơn không ít, thanh âm cũng mang theo sùng nghị: "Bảo bối. Tôi đang đợi em trả lời."

"Muốn."

"Em nói cái gì? Tôi còn không có nghe rõ."

"Ách." Uyển Tinh khó chịu từ chối một chút, cảm thấy thẹn nói, " Muốn."

"Quả nhiên là bảo bối của tôi!" Xoạt một tiếng, hắn xé toạt quần áo trên người cô, lửa nóng hôn lên lưng cô.

"Trở về phòng được không?" Uyển Tinh hỏi.

"Nghe lời." Mục Thiên Dương xoa xoa hoa giữa hai chân cô, "Bằng không, em biết hậu quả ——"

"Ồ."

Đột nhiên, hắn tiến nhập cô ——

"A." Uyển Tinh quát to một tiếng, gắt gao nắm chặt lấy góc bàn học, "Nhẹ một chút. Van cầu anh."

"Kêu cho tôi nghe, lớn tiếng lên!"

"Ừ. Ừ. A."

Như thế qua hơn mười phút, Mục Thiên Dương lập người cô lại, đối diện cô lại đắm vào.

"Ừm. Không cần."

"Ôm tôi!" Mục Thiên Dương mệnh lệnh.

Uyển Tinh hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn hắn, chậm rãi đưa tay vòng lên vai hắn.

"Ôm chặt một chút." Mục Thiên Dương ôm lấy cô, rời khỏi bàn học.

Uyển Tinh vội vàng ôm chặt hắn, sợ rơi trên mặt đất.

"Thực ngoan." Hắn hôn trên mặt cô một chút, cứ như vậy ôm cô trở về phòng.

"Anh." Uyển Tinh thấy cô đi ra khỏi thư phòng, thẹn đến muốn chui xuống đất. Sợ hãi có người xuất hiện, chỉ có thể cắn chặt răng không dám phát ra tiếng.

Đi vào phòng ngủ, hắn để cô ở trên cửa, bắt đầu tiến lên một vòng.

Tiếp theo, lại đến trên giường, xong lại đến phòng tắm.

Chờ hắn dừng lại, cô đã muốn một đến không thể nhúc nhích.

Ngày hôm sau khi thức dậy, hắn không ở phòng. Cô xuống lầu mới phát hiện, đã mười giờ ! Đến muộn rồi!

Vội vàng vội vội thu thập sách vở, kêu A Thành lái xe đưa mình tới trường. A Thành lại nói: "Tổng giám đốc đã cho xin phép người, tiểu thư ở nhà nghỉ ngơi là tốt rồi."

"Tôi muốn đi học!"

A Thành khó xử nhìn cô: "Đây là mệnh lệnh của tổng giám đốc, tôi không dám cãi lời."

Uyển Tinh sững sờ trong chốc lát, lấy di động ra gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương.

"Alo?" âm thanh thân nhiên của Mục Thiên Dương truyền đến, tuy rằng chỉ là alo nhẹ nhàng, đã có một cỗ khí thế nói không nên lời.

Uyển Tinh có chút co rúm lại, cố gắng lấy thêm can đảm nói: "Tôi muốn đi học."

Mục Thiên Dương trầm mặc, vài giây sau trực tiếp cúp điện thoại, cái gì cũng chưa trả lời cô.

Uyển Tinh không biết làm sao, di động của A Thành lại vang lên. Hắn nhận, dạ hai tiếng, cúp điện thoại nói: "Tiểu thư, mời lên xe, tổng giám đốc bảo tôi đưa người đi."

Uyển Tinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tầng 32

Ô tô đi đến một đoạn đường phồn hoa, con đường này căn bản không phải đường cô đi học! Uyển Tinh hỏi A Thành: "Đi đâu đây?"

A Thành mắt nhìn phía trước, quy củ nắm tay lái: "Tổng giám đốc bảo tôi đưa người đến văn phòng hắn."

"Văn phòng? Nhưng mà tôi muốn đi học."

"Đây là tổng giám đốc ra lệnh."

"."

Uyển Tinh tức giận đến không kiềm chế được, lập tức đẩy ra cửa xe muốn nhảy xuống. A Thành vội vàng kêu lên: "Tiểu thư, người bình tĩnh một chút! Sắp đến giữa trưa, hiện tại mà đến trường cũng tan học rồi. Tổng giám đốc chắc là muốn cùng người ăn cơm trưa, nếu cơm nước xong hắn đồng ý cho người đi học, người còn có thể học lớp buổi chiều."

Uyển Tinh ngăn ra, biết hắn nói đúng, nhưng trong lòng chung quy vẫn không thoải mái. Mục Thiên Dương rõ ràng là cố ý, tóm lại hắn muốn hại đắc mình không thể thi đậu được!

Uyển Tinh trong lòng phẫn nộ, nhưng không thể không nhịn xuống loại phẫn nộ này.

Ô tô rất nhanh dừng ở trước cửa tập đoàn Mục thị. Tập đoàn Mục thị tổng cộng có hơn 30 tầng, tất cả công nhân của tập đoàn đều làm công ở trong này, làm ở tầng càng cao, tự nhiên càng được coi trọng, càng có tiền đồ trong công việc. Tập đoàn ngoài văn phòng, còn có nhà ăn cho công nhân, phòng tập thể thao.

Uyển Tinh đứng ở trước tập đoàn, nhìn cửa ra vào trang trọng nghiêm túc, cảm thấy mình chỉ như một hạt bụi nhỏ bé.

"Tiểu thư, tôi đưa người vào." A Thành nói.

Đi vào tập đoàn, bảo an cùng nhân viên ngay đại sảnh đều nghi hoặc nhìn Uyển Tinh. Uyển Tinh có chút không được tự nhiên, chỉ có thể cứng ngắc theo sát A Thành.

Thang máy dừng ở tầng 32, thang máy mở ra, A Thành nói với Uyển Tinh: "Tiểu thư, tới rồi."

Uyển Tinh hỏi: "Người không đi vào sao?"

"Tôi xuống dưới lầu trông xe." Hắn nói.

Uyển Tinh đành phải một mình ra khỏi thang máy. Bên ngoài là hành lang, trống trải im lặng, nhìn không thấy một bóng người. Uyển Tinh nghe được phụ cận có tiếng động, đi qua theo bản năng, nhìn thấy một cái văn phòng, có mấy người đang làm việc.

Cô khần trương chà xát góc áo, đi đến lối vào hơn hế ra nói: "Xin cho hỏi."

Một nữ nhân đang làm việc ngẩng đầu lên, thấy cô không phải người trong công ty, sừng sốt: "Cô tìm ai?"

"Tôi. Tôi tìm Mục Thiên Dương."

Nữ nhân cả kinh: "Tổng giám đốc? Cô là ai, cô có hẹn trước không?"

". Giống như không có đi."

Nữ nhân càng thêm kinh ngạc, vốn muốn mắng một chút hoặc là không thèm để ý tới, nhưng vừa nghĩ đến, nếu đến được 32 thì không phải là người bình thường.

"Xin chờ một chút." Nữ nhân cầm lấy điện thoại nội tuyến, "Lý thư ký, ở cửa có người tìm tổng giám đốc."

Nói xong, Uyển Tinh chỉ thấy nữ nhân sau bàn làm việc phía xa xa nhìn về phía này, phía sau cô là một cánh cửa bên trên có một tấm bản màu vàng —— phòng tổng giám đốc.

Uyển Tinh vừa thấy, sững sờ đi tới.

Lý thư ký đánh giá cô một lát, đương nhiên cũng biết người bình thường không thể đến được tầng 32. Nếu đã đến đây, vẫn là cẩn thận thì hơn. Cô cầm lấy máy điện thoại nội bộ, hỏi: "Tiểu thư xưng hô như thế nào?"

"Đình Uyển Tinh"

"Xin chờ một chút." Lý thư ký gọi vào phòng tổng giám đốc, ngọt ngào nói, "Tổng giám đốc, có vị Đình Uyển Tinh tiểu thư tìm ngài."

Cũng không biết bên kia nói gì, cô sững sờ, kinh ngạc nhìn Uyển Tinh, sau đó buông điện thoại, cung kính đứng lên: "Đình tiểu thư, tổng giám đốc mời người đi vào."

Uyển Tinh không có biểu tình gì, trực tiếp đi đến cửa phòng tổng giám đốc, đẩy cửa ra đi vào.

Chương 33: Thư Tinh

Phòng tổng giám đốc rất lớn, cô không kịp thường thức. Bởi vì cô vừa vào cửa, đã nghe thấy âm thanh của Mục Thiên Dương: "Lại đây."

Tập trung nhìn vào, Mục Thiên Dương ngồi ngay bàn làm việc, sau lưng hắn là một cái cửa sổ sát đất, phóng mắt nhìn, cả một quang cảnh thành phố hiện ở trong mắt. Hắn ngồi ở trên đỉnh thành thị, thật khí phách!

Ban đêm, trong thư phòng hắn so với khí chất lúc bấy giờ, thật không hiểu ôn nhu hơn bao nhiêu lần.

Nhưng đối cô mà nói, vô luận loại Mục Thiên Dương nào, đều khiến cô sợ hãi. Hắn hiện tại cũng không sẽ làm cô sợ hãi hơn, bởi vì cô đối hắn sợ hãi là không thể phân biệt nặng nhẹ, chỉ là có hoặc không có. Về phần trình độ, đại khái không người nào có thể náo được.

Ngoan ngoãn đi đến trước mặt hắn, hắn đưa tay nắm lấy tay cô, cầm lên tay cô nhìn nhìn, mập mờ vuốt ve đầu ngón tay của cô: "Ăn điểm tâm sao chưa?"

"Không có."

"Vì cái gì không ăn?"

"Tôi tỉnh lại đã mười giờ rồi, chuẩn bị đi học."

Hắn liếc nhìn cô một cái: "Ăn xong cơm trưa, tôi cho em đi học."

Cô vui vẻ: "Vâng."

Đột nhiên, hắn ôm cô lên trên đùi.

Cô từ chối một chút, sợ kháng cự sẽ làm hắn phản cảm. Vạn nhất hắn mất hứng, không cho mình đi học làm sao bây giờ? Lập tức, cô không dám lại cự tuyệt, ngồi cứng ngắc. Nghĩ thầm rằng, nếu hắn phải ở trong này giữ lấy cô, liền tùy hắn đi.

Tay hắn ở trên lưng cô lưu luyến, đẩy áo sơ mi ra thăm dò vào, một bên hôn hai gò má của cô: "Bảo bối."

"Ừm." Cô thật sự không thích hắn gọi mình là bảo bối, cô cũng không phải là người vô danh.

"Hôn tôi."

Uyển Tinh sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn. Vài giây sau, cô nghe lời hôn lên môi hắn.

Môi hắn rất mỏng, hơi lạnh, có chút lạnh nhạt.

Thật sự là không biết hôn như thế nào, sợ hắn không hài lòng, cô thật sự hôn cố gắng, dùng hết tưởng tượng của mình, nhớ lại tình huống hắn hôn mình, học theo.

Tựa hồ, không phải như thế. Cô càng hôn càng nhanh, cũng không thấy hắn có phản ứng, nghĩ mình làm không tốt.

Đột nhiên, hắn đẩy cô ra đứng lên: "Đi thôi."

Uyển Tinh sững sốt mới hồi phục tinh thần lại một chút, đi theo hắn rời khỏi văn phòng. Cô đều cúi đầu dọc theo đường đi, không dám cho người ta thấy mặt mình. Sau khi lên xe, hắn nâng cằm của cô lên, cười nói: "Vừa mới rồi không tởi."

Lập tức, sắc mặt của cô bạo hồng.

Hắn hôn hôn cô, xem như tưởng thưởng.

Buổi tối, lúc cô làm bài, hắn giống như nhăm chán, cầm lấy sách của cô lật xem. Cô nhìn một cái, cũng không dám hỏi hắn đang làm cái gì, liền mặc kệ hắn.

Đột nhiên, hắn từ trong sách rút ra một tờ giấy, hỏi: "Đây là cái gì?"

Uyển Tinh đương nhiên không biết là cái gì, vờ tay định lấy. Hắn né ra, nhìn chăm chú vào cô, hai mắt nhìn không ra cảm xúc. Uyển Tinh lòng tràn đầy không yên, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn bật cười: "Chọc em thôi, làm bài tiếp đi."

Uyển Tinh thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn ánh mắt hắn không khỏi có chút nén giận. Cự nhiên dọa cô.

Cô đương nhiên không dám rống hắn, đành phải tiếp tục làm bài.

Mục Thiên Dương nhếch miệng, cầm tờ giấy kia nghiêm túc nhìn, một lát sau đem nó ném vào ngăn kéo, tiếp tục đọc sách.

Ngày hôm sau, Uyển Tinh đến trường, học một cái nam sinh trong lớp học đi tới, hỏi: "Đỉnh Uyển Tinh, cái kia."

"Gì vậy?" Thấy đối phương muốn nói lại thôi, cô không khỏi nghi hoặc.

Nam sinh cố lấy dũng khí hỏi: "Tớ đưa cho cậu một lá thư, cậu có xem không?"

Uyển Tinh sững sốt, không biết vì cái gì nghĩ đến tờ giấy tối hôm qua kia, có chút dọa trụ: "Thư gì?"

"Tớ. Tớ kẹp ở trong sách vật lý của cậu."

"Vật lý?" Mục Thiên Dương tối hôm qua xem chính là sách vật lý! Cô kêu to, "Cậu viết cái gì? !"

Nam sinh dọa trụ: "Liên. Liên. Tớ hỏi cậu muốn hay không làm bạn gái tớ a! Cậu không thấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thư Tình

Phòng tổng giám đốc rất lớn, cô không kịp thường thức. Bởi vì cô vừa vào cửa, đã nghe thấy âm thanh của Mục Thiên Dương: "Lại đây."

Tập trung nhìn vào, Mục Thiên Dương ngồi ngay bàn làm việc, sau lưng hắn là một cái cửa sổ sát đất, phóng mắt nhìn, cả một quang cảnh thành phố hiện ở trong mắt. Hắn ngồi ở trên đỉnh thành thị, thật khí phách!

Ban đêm, trong thư phòng hắn so với khí chất lúc bấy giờ, thật không hiểu ôn nhu hơn bao nhiêu lần.

Nhưng đối cô mà nói, vô luận loại Mục Thiên Dương nào, đều khiến cô sợ hãi. Hắn hiện tại cũng không sẽ làm cô sợ hãi hơn, bởi vì cô đối hắn sợ hãi là không thể phân biệt nặng nhẹ, chỉ là có hoặc không có. Về phần trình độ, đại khái không người nào có thể náo được.

Ngoan ngoãn đi đến trước mặt hắn, hắn đưa tay nắm lấy tay cô, cầm lên tay cô nhìn nhìn, mập mờ vuốt ve đầu ngón tay của cô: "Ăn điểm tâm sao chưa?"

"Không có."

"Vì cái gì không ăn?"

"Tôi tỉnh lại đã mười giờ rồi, chuẩn bị đi học."

Hắn liếc nhìn cô một cái: "Ăn xong cơm trưa, tôi cho em đi học."

Cô vui vẻ: "Vâng."

Đột nhiên, hấn ôm cô lên trên đùi.

Cô từ chối một chút, sợ kháng cự sẽ làm hấn phản cảm. Vạn nhất hấn mất hứng, không cho mình đi học làm sao bây giờ? Lập tức, cô không dám lại cự tuyệt, ngồi cứng ngắc. Nghĩ thầm rằng, nếu hấn phải ở trong này giữ lấy cô, liền tùy hấn đi.

Tay hấn ở trên lưng cô lưu luyến, đẩy áo sơ mi ra thăm dò vào, một bên hôn hai gò má của cô: "Bảo bối."

"Ủm." Cô thật sự không thích hấn gọi mình là bảo bối, cô cũng không phải là người vô danh.

"Hôn tôi."

Uyển Tinh sững sốt, ngẩng đầu nhìn hấn. Vài giây sau, cô nghe lời hôn lên môi hấn.

Môi hấn rất mỏng, hơi lạnh, có chút lạnh nhạt.

Thật sự là không biết hôn như thế nào, sợ hấn không hài lòng, cô thật sự hôn cố gắng, dùng hết tưởng tượng của mình, nhớ lại tình huống hấn hôn mình, học theo.

Tựa hồ, không phải như thế. Cô càng hôn càng nhanh, cũng không thấy hấn có phản ứng, nghĩ mình làm không tốt.

Đột nhiên, hấn đẩy cô ra đứng lên: "Đi thôi."

Uyển Tinh sững sốt mới hồi phục tinh thần lại một chút, đi theo hấn rời khỏi văn phòng. Cô đều cúi đầu đọc theo đường đi, không dám cho người ta thấy mặt mình. Sau khi lên xe, hấn nâng cằm của cô lên, cười nói: "Vừa mới rồi không tồi."

Lập tức, sắc mặt của cô bạo hồng.

Hấn hôn hôn cô, xem như tưởng thưởng.

Buổi tối, lúc cô làm bài, hấn giống như nhàm chán, cầm lấy sách của cô lật xem. Cô nhìn một cái, cũng không dám hỏi hấn đang làm cái gì, liền mặc kệ hấn.

Đột nhiên, hấn từ trong sách rút ra một tờ giấy, hỏi: "Đây là cái gì?"

Uyển Tinh đương nhiên không biết là cái gì, vờ tay định lấy. Hấn né ra, nhìn chăm chú vào cô, hai mắt nhìn không ra cảm xúc. Uyển Tinh lòng tràn đầy không yên, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hấn bật cười: "Chọc em thôi, làm bài tiếp đi."

Uyển Tinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn ánh mắt hấn không khỏi có chút nén giận. Cự nhiên dọa cô.

Cô đương nhiên không dám rống hấn, đành phải tiếp tục làm bài.

Mục Thiên Dương nhếch miệng, cầm tờ giấy kia nghiêm túc nhìn, một lát sau đem nó ném vào ngăn kéo, tiếp tục đọc sách.

Ngày hôm sau, Uyển Tinh đến trường, học một cái nam sinh trong lớp học đi tới, hỏi: "Đỉnh Uyển Tinh, cái kia."

"Gì vậy?" Thấy đối phương muốn nói lại thôi, cô không khỏi nghi hoặc.

Nam sinh cố lấy dũng khí hỏi: "Tớ đưa cho cậu một lá thư, cậu có xem không?"

Uyển Tinh sững sốt, không biết vì cái gì nghĩ đến tờ giấy tối hôm qua kia, có chút dọa trụ: "Thư gì?"

"Tớ. Tớ kẹp ở trong sách vật lý của cậu."

"Vật lý?" Mục Thiên Dương tối hôm qua xem chính là sách vật lý! Cô kêu to, "Cậu viết cái gì? !"

Nam sinh dọa trụ: "Liên. Liên. Tớ hỏi cậu muốn hay không làm bạn gái tớ a! Cậu không thấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cậu Hại Chết Tớ Rồi

Uyển Tinh đứng vọt lên, giận không thể át: "Tớ đương nhiên không thấy! Nó bị mẹ tớ nhìn thấy! Cậu. Cậu hại chết tớ rồi!"

"A." Nam sinh hoàn toàn ngây người, hẳn đây là cái vận khí gì a?

Bởi vì Đinh Uyển Tinh nhận được thư tình là trực tiếp ném vào thùng rác, hẳn mới nghĩ đến dùng phương pháp này, không cần gói trong phong thư, mà là kẹp trực tiếp ở trong sách cô. Cô nếu nhìn thấy có một tờ giấy ở trong sách, khẳng định sẽ mở ra đến xem đi? Ai biết, cô không thấy được, cứ nhiên còn bị mẹ cô nhìn thấy!

Hắn nuốt nước miếng, hỏi: "Kia. Cho dù không thấy, cậu. Cậu có đồng ý không?"

Còn hỏi cô có đồng ý hay không? Uyển Tinh phát hỏa: "Tớ không muốn!"

Thoáng chốc, toàn bộ người ở gần đó đều nhìn bọn họ. Một lát sau, có nam sinh ồn ào: "Ngụy Lâm Thư, cậu rốt cục thổ lộ sao?"

Nam sinh mặt đỏ lên, tức giận nhìn Uyển Tinh: "Cho dù không đồng ý cũng đừng hét lên chứ?" Nói xong bước đi.

Uyển Tinh so với hắn càng tức giận, vỗ bàn ngồi xuống, vùi đầu khóc lên. Xong đời. Mục Thiên Dương tối hôm qua không phát hỏa, có thể hay không hôm nay xử cô?

Tan học, Uyển Tinh liền không ngừng chạy vội ra bên ngoài. Mới ra cửa trường, Ngụy Lâm Thư đẩy xe đạp ngăn ở trước mặt cô: "Đinh Uyển Tinh ——"

"Cậu còn muốn làm cái gì?" Uyển Tinh không kiên nhẫn hỏi.

"Thực xin lỗi." Ngụy Lâm Thư nói. Tuy rằng lúc trước bị cô cự tuyệt thật mất mặt, nhưng hắn suy nghĩ một chút, cần phải hướng cô giải thích."Cái kia. Tớ không nghĩ tới sẽ bị mẹ cậu nhìn thấy. Nếu bà ấy không hiểu, tớ có thể giúp cậu giải thích, đã nói là tớ giải thích tốt lắm."

"Loại chuyện này cậu không giúp được đâu!" Nếu Mục Thiên Dương nghĩ cô đến trường học luyện ái, không biết sẽ thu thập cô như thế nào.

Ngụy Lâm Thư thần sắc phức tạp nhìn cô: "Tớ. Tớ không phải hay nói giỡn. Tớ là nói, tớ sẽ giải thích như vậy với mẹ cậu."

"Cậu đừng quan tâm." Uyển Tinh nói, "Sang năm phải thi vào trường đại học tốt, cố gắng đọc sách đi."

Nói xong, cô xoay người bước đi. Ngụy Lâm Thư kéo cô lại: "Vậy sau khi thi vào trường đại học thì sao?"

"Cậu buông tay!" Uyển Tinh hét chói tai. Bởi vì cô nhìn thấy xe đối diện ở đường cái, là A Thành tới đón cô. Cô cuống quýt bỏ Ngụy Lâm Thư ra, vội vàng vàng chạy tới, dùng sức mở cửa xe ghé phụ lái.

A Thành quay cửa kính xe xuống: "Tiểu thư ——"

"Anh không cần nói cho hắn!" Uyển Tinh vội la lên, "Kia chỉ là bạn cùng lớp học, không có gì ——"

A Thành ngờ ngác nhìn cô, một lát sau quay đầu ra phía sau.

Uyển Tinh chấn động, nhìn theo hắn, thấy Mục Thiên Dương ôm ngực ngồi ở chỗ kia, vênh vao hung hăng. Cô thờ hốc vì kinh ngạc, thiếu chút nữa bị dọa ngất.

"Đinh Uyển Tinh ——" Ngụy Lâm Thư đuổi theo, thấy chiếc xe xa hoa có rèm che, nghi hoặc hỏi, "Cậu đang làm cái gì?"

"Cùng cậu không quan hệ!" Uyển Tinh giận dữ một tiếng, đi xuống phía sau ngồi vào.

Chỉ có trong nháy mắt, Ngụy Lâm Thư thấy Mục Thiên Dương ngồi ở bên trong. Mục Thiên Dương lạnh lùng nhìn hắn một cái, làm hắn sợ tới mức không thể động đậy. Còn không có phản ứng lại, xe đã chạy đi rồi.

Kỳ quái. Đinh Uyển Tinh trong nhà không phải rất nghèo? Mẹ cô sinh bệnh không có tiền phẫu thuật, lão sư còn gọi bạn học quyền tiền giúp đỡ, như thế nào có xe tốt như vậy tới đón cô?

Chương 35: Tức Giận Đến Không Rõ Ràng

Trong xe ngột ngạt, không ai nói chuyện. Uyển Tinh ngồi cứng đờ, không nhúc nhích. Đột nhiên, Mục Thiên Dương hỏi: "Hắn chính là Ngụy Lâm Thư?"

"Anh biết như thế nào?" Uyển Tinh ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Mục Thiên Dương lại thần nhiên không có biểu tình: "Lá thư đó có đề tên"

Uyển Tinh thấy biểu tình hần thanh thản, cũng không giống như sinh khí, cũng yên lòng lại. Có lẽ ở trong mắt hần, điều này căn bản không đáng giá nhắc tới đi? Hần muốn chỉ là thân thể của nàng, chứ không phải cảm tình, tại sao phải tức giận?

"Hần viết cái gì?" Cô hỏi.

"Em đoán đi?" Hần bí hiểm cười.

Uyển Tinh bị hần cười đến lưng run lên, lòng lại treo lên. Xem ra, hần chính là tức giận đến không rõ ràng.

Xuống xe, hần nói với A Thành: "Chuyển trường cho tiểu thư!"

Uyển Tinh sững sốt, ngơ ngác nhìn hần, cũng không dám phản đối. Quả nhiên, tức giận đến không rõ ràng a.

A Thành cũng sững sốt, hỏi: "Chuyển đến đâu?"

"Chỗ nào tốt thì chuyển vào!" Mục Thiên Dương nói xong, đi vào biệt thự.

Uyển Tinh đi theo vào, đem sách đặt một bên, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một lát sau, bà Trương bùng cả phê lại đây, cô lập tức nhận lấy: "Tôi đến đi."

Bà Trương giao cả phê cho cô, cô bùng đến trước mặt Mục Thiên Dương, nói: "Cà phê của anh."

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, đưa tay tiếp nhận cà phê: "Đi làm bài tập đi."

Uyển Tinh sững sốt, không rõ hần sao nói chuyện tốt như vậy, cầm lấy sách liền hướng chạy lên lầu. Làm bài tập nửa giờ, đột nhiên nhớ tới lá thư đó. Cô nhìn ra cửa, Mục Thiên Dương hần là sẽ không tiến vào, bởi vì lúc này hần đều ở phòng cách vách tập thể hình.

Cô đứng lên, đi đến ngay chính giữa bàn học, mở ngăn kéo ra——

Kỳ quái, rõ ràng thấy hần để ở trong này, như thế nào không có?

Tìm khắp từng ngăn kéo một lần, vẫn không có. Cô đang sốt ruột, đột nhiên nghe tiếng nói: "Muốn nhìn một chút Ngụy Lâm Thư tỏ lộ như thế nào sao?"

"A ——" Uyển Tinh nhảy dựng lên, phanh đóng ngăn kéo, quay đầu lại chỉ thấy Mục Thiên Dương đứng trước mặt.

Hần mặc một cái sơ mi màu trắng, ngực ướt đầm mồ hôi, cổ cùng cánh tay trên đều chưa khô mồ hôi. Hần như vậy, so với bình thường nhiều hơn một cỗ dương khí, thậm chí. Có chút gợi cảm. Uyển Tinh nhìn cơ thể lộ ra hần, có chút sợ hãi. Hần. Sẽ không đánh cô chứ?

"Em thích hần?" ánh mắt hần nguy hiểm nheo lại, tới gần cô.

Uyển Tinh lắc đầu: "Tôi. Tôi chỉ là tìm một phần bút ký."

"Bút ký?"

"Tôi nhớ rõ có một quyển bút ký kẹp ở trong sách. Tìm không thấy." Uyển Tinh khẩn trương nói, "Có thể. Có thể là anh ném đi rồi. Tôi."

Hần đột nhiên chắn trụ cô ở dưới: "Nói dối!"

"Tôi không có." Uyển Tinh ánh mắt đỏ lên, rót lệ xuống, "Tôi thật sự sẽ không làm được bài tập đó. Cho nên. Cho nên mới đi tìm bút ký."

Hần buông ra cô, ném khăn lông lau mặt lên bàn, ngồi vào vị trí của cô: "Lại đây!"

Uyển Tinh không rõ cho nên đi qua, hần một tay ôm lấy cô để trên đùi, cầm vuốt ve đỉnh đầu của cô, ôn nhu hỏi: "Cái đề nào?"

"A?"

"A cái gì a? Tôi hỏi em đề nào!"

"." Hần. Hần kêu cô đọc đề sao? Uyển Tinh trong lòng kinh ngạc một trận, sững sờ chỉ vào cuốn đề thi, "Đề này."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chuyển Trường

Mục Thiên Dương cầm lấy bài thi nhìn một lần, cầm sách vật lý lật lật, nhìn trang nào đây hai phút, đặt bút lên giấy nháp viết. Viết xong, ném cho Uyển Tinh: "Như vậy đúng không?"

Uyển Tinh sững sờ nhìn, sững sờ gật đầu: "Giống như là." Cô nghi hoặc liếc hẩn một cái, "Anh. Anh như thế nào làm được?"

Mục Thiên Dương liếc cô một cái: "Tôi cũng đọc qua sách trung học!"

"Nga."

"Còn không mau làm?" Hẩn nói, ở sau gáy cô hôn một chút, âm thanh đột nhiên trở nên ôn nhu, "Làm xong bài này rồi ăn cơm chiều."

"Tốt." Uyển Tinh cầm bút lên, cảm giác được tay hẩn đang ở ngay eo của mình, có chút không được tự nhiên. Cắn chặt răng, nói hẩn buông ra, nhưng ngay lập tức loại bỏ đi ý niệm này trong đầu, an vị ở hẩn trên đùi giải đề.

Làm xong, Mục Thiên Dương lấy bút từ trong tay cô ra, lửa nóng trên môi dừng ở trên cổ cô.

"Mục tiên sinh."

"Trước đi theo giúp tôi tắm rửa." Hẩn hôn hai cái, ôm lấy cô, một đường đi vào phòng tắm.

Hẩn tự nhiên không phải phải tắm rửa đơn giản như vậy, một bên cởi quần áo một bên đem Uyển Tinh sờ tới sờ lui. Sau khi cởi sạch, hai người nằm trong bồn tắm lớn, Uyển Tinh dựa vào hẩn, lúc hẩn vuốt ve mình, cũng đưa tay vuốt ve hẩn.

Hẩn tựa hồ cũng không phản đối, lá gan của cô liền lớn hơn một chút, sờ xong ngực đi xuống bụng, sờ dọc một đường đi xuống. Hẩn bình thường luôn yêu cầu cô làm như vậy, yêu cầu cô nắm phần cứng rắn của hẩn. Hôm nay, không cần hẩn hạ lệnh, cô đã chủ động làm.

Mục Thiên Dương hưởng thụ trong chốc lát, ở bên tai cô hỏi: "Phạm sai nên chủ động như vậy?"

Uyển Tinh theo bản năng trệt tay về: "Tôi không có."

"Ừ? Còn không có?" Hẩn thất lưng hướng về phía trước một chút, phần cứng rắn đó lại đụng phải bàn tay nhỏ bé của cô.

Uyển Tinh lại rút một chút, cúi đầu nói: "Tôi không có phạm sai lầm..."

"Vậy em chợt dạ để làm chi?"

Uyển Tinh cắn môi. Cô không phải chợt dạ mà là sợ hãi. Cô ngập ngừng nói: "Còn không phải anh."

"Tôi làm sao vậy?"

"Anh." Cô cũng không nói ra được, cô nào dám phê bình hẩn?

Hẩn cầm tay cô, kéo đến giữa hai chân mình: "Chủ động một chút, bảo bối. Làm cho tôi thư thái, tôi sẽ không trừng phạt em."

Uyển Tinh bả vai hơi hơi phát run, nắm chặt phần thân của hẩn, bộ đưa tay lên xuống.

Ngày hôm sau, hẩn chuyển trường cho Uyển Tinh. Sách của Uyển Tinh cơ bản đều đang để ở trường, hẩn đưa cô đến lấy. Trên đường, Uyển Tinh lo lắng hỏi: "Bị mẹ tôi biết làm sao bây giờ?"

"Em không phải cái gì đều đổ cho ba sao?" Hẩn lạnh lùng liếc cô một cái.

Uyển Tinh chợt dạ nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cuối cùng nghi hoặc, cô vì cái gì phải chợt dạ a?

Lúc đến trường học, vừa đúng là thời gian tan học. Mọi người thấy cô thu thập đồ vật này nọ, đều lại đây hỏi là chuyện gì đã xảy ra. Cô cười cười: "Ba tớ chuyển trường cho tớ."

"Chuyển trường? Vì cái gì?"

"Chuyển đến đâu?"

"Đều là trường cấp ba, chắc là trường học kia rất tốt đi? So với trường này tốt hơn à!"

Cô không có giải thích, thu thập sách thật tốt, trên lưng đeo một bao, trên tay bế một chồng, cười nói: "Hẹn gặp lại."

Đi khỏi phòng học, vừa lúc tiếng chuông vang lên. Chỉ có vài giây, từ cầu thang cho đến hành lang đều trở nên dị thường im lặng, sau đó cả vườn trường đều im lặng.

Cô ôm sách, chậm rãi xuống lầu, đột nhiên nghe sau lưng truyền đến âm thanh: "Đình Uyên Tĩnh."

Nghe ra là âm thanh của Ngụy Lâm Thư, cô sững sốt một chút, cũng không có quay đầu lại. Ngụy Lâm Thư vừa thấy, vội vàng đuổi theo nói: "Tớ đưa cậu đi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đánh Một Chút

"Không cần!" Uyên Tĩnh không kiên nhẫn nói, "Cậu trở về học đi."

Ngụy Lâm Thư có chút xấu hổ: "Những quyển này rất nặng, tớ cầm giúp cậu, đưa đến cửa trường."

"Thật sự không cần!" Uyên Tĩnh bước nhanh xuống lầu.

Hắn sững sốt một chút, đuổi theo: "Cậu chuyển trường, liên quan với tớ sao?"

Uyên Tĩnh đứng lại, quay mạnh đầu lại: "Cậu cho là cậu là ai? !"

Ngụy Lâm Thư mặt đỏ lên, xoay người bước đi.

Uyên Tĩnh hít sâu một hơi, đi xuống lầu, lúc quẹo cua, thấy Mục Thiên Dương đứng ở phía dưới cầu thang hút thuốc, sợ tới cô mức làm đổ hết sách trên tay. Bùm bùm, tiếng vang phát ra rất lớn.

Mục Thiên Dương thả khói một hơi, thản nhiên nhìn cô một cái. Nhưng chỉ một cái liếc mắt lười biếng này, làm cho cô đứng ngồi không yên.

"Uyên Tĩnh ——" phía trên bỗng nhiên truyền đến tiếng chạy bộ, Ngụy Lâm Thư quay trở về, "Cậu làm sao vậy?"

Mục Thiên Dương nhìn Uyên Tĩnh, tựa tiểu phi tiểu, Uyên Tĩnh như rơi vào hầm băng, ngây người bất động.

Ngụy Lâm Thư thở hồng hộc chạy đến bên người cô, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Làm tớ sợ muốn chết, tớ còn tưởng cậu bị té chứ ——"

Uyên Tĩnh tuyệt vọng hít một hơi, oán hận nhìn hắn: "Cậu tới làm gì?"

"Tớ." Ngụy Lâm Thư nhìn đến biểu tình của cô, có chút thương tâm. Đột nhiên, hắn thấy Mục Thiên Dương, nghi hoặc nhìn cô một cái, "Hắn là."

Uyên Tĩnh không để ý đến hắn, cúi đầu nhặt sách.

Hắn gãi đầu, hình như là nam nhân ngày đó trong xe, lúc ấy hắn không thấy rõ, cũng không dám khẳng định. Bất quá xem khí chất, thật sự là người không cùng một thế giới với bọn họ, hắn là không phải người mà Uyên Tĩnh nhận thức đi.

Hắn ngồi xổm xuống, giúp Uyên Tĩnh nhặt sách. Uyên Tĩnh đẩy mạnh hắn ra, rống to: "Cậu đi đi!" Hắn hại cô còn chưa đủ sao?

Ngụy Lâm Thư không kiên nhẫn nói: "Tốt xấu chúng ta là bạn cùng lớp, cậu không thể để tớ giúp cậu sao? Đình Uyên Tĩnh, cậu không nói tình cảm như vậy sao?"

"Tôi không nói tình cảm như vậy đấy thì sao!" Hắn hại chết cô mới cam tâm sao?

Ngụy Lâm Thư chán nản, nhất thời không biết nên ném toàn bộ sách lên người cô, hay là tiếp tục giúp cô nhặt đây. Hắn sao lại thích cô? Một nữ sinh không đáng yêu như vậy? !

Mục Thiên Dương đột nhiên đi lên, hỏi: "Cậu thích Uyên Tĩnh?"

Uyên Tĩnh thân mình cứng đờ.

Ngụy Lâm Thư gấp rút đứng lên, không hiểu sao có chút sợ hãi: "Anh là? Anh là thân thích. của Uyên Tĩnh?"

Mục Thiên Dương gạt đầu: "Tôi là anh của em ấy."

Uyển Tình hơi há mồm, giữ chặt hần: "Tôi sẽ lập tức thu thập tốt!"

"Để bạn em giúp em đi."

Uyển Tình ngẩn ngơ, không biết hần có ý tứ gì. Ngụy Lâm Thư cũng rất cao hứng, bay nhanh nhặt sách lên, lại không biết nên đưa cho ai. Biểu tình của bọn họ thật quái dị.

Mục Thiên Dương ôm sách qua, cười nhạt: "Học cho tốt, đừng nhớ thương Uyển Tình."

Ngụy Lâm Thư ngẩn ngơ.

Mục Thiên Dương mỉm cười, lôi kéo Uyển Tình rời đi.

Lên xe, hần ném mạnh sách về hướng Uyển Tình. Uyển Tình co rúm lại một chút, nhưng cũng không dám tức giận dù chỉ một chút.

"Chỉ còn một chút thời gian, em cũng muốn khanh khanh ta ta?!"

"Tôi không có!" Uyển Tình lớn tiếng phản bác.

"Còn dám mạnh miệng?!" Mục Thiên Dương nổi giận.

Uyển Tình nắc một chút, không dám nói.

Mục Thiên Dương lấy thuốc lá ra hút, nói với A Thành: "Cái thằng nhóc kia gọi là Ngụy Lâm Thư, tan học tìm vài người, bắt hần lại rồi đánh một trận cho tôi!"

Uyển Tình cả kinh, ngẩng đầu nhìn hần.

"Như thế nào? Luyến tiếc?" Mục Thiên Dương hừ lạnh, lại nói với A Thành, "Cha mẹ hần làm cái gì, cũng dạy dỗ thật tốt cho tôi! Con của bọn họ được dạy dỗ không tốt, cư nhiên dám đề ý nữ nhân của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bị Đánh

Uyển Tình nhịn không được nói: "Cho dù anh dạy dỗ hần, lại trừng phạt cha mẹ hần làm gì?"

Mục Thiên Dương giận dữ, mạnh ném thuốc lá xuống đất, tát cô một bạt tai, đề cô lên ghế dựa: "Em nói cái gì? Em đang nói cái gì với tôi?!"

Uyển Tình bị hần đánh mông, khóc lớn: "Tôi chưa nói cái gì. Đau! Anh thả tôi ra."

"Còn dám kêu đau?" Mục Thiên Dương đề đầu cô lại, tàn bạo nói, "Em là nữ nhân của ai? Ai cho em cùng nam nhân khác câu kết làm bậy?"

"Tôi không có." Uyển Tình nghẹn ngào nói, "Là hần."

"Một cây làm chẳng nên non, em dám nói em không quyến rũ hần sao?"

"Tôi không có!" Uyển Tình hô to, "Tôi không có."

"Tôi đây giáo huấn hần, em lại đau lòng cái gì?"

"Tôi không." Uyển Tình khóc rống nói, "Tôi sai rồi. Tôi sai rồi. Tôi không bao giờ ... nói nữa, anh thả tôi ra đi."

"Hiện tại biết sai rồi, sao không nhận lỗi sớm đi?"

"Tôi không bao giờ ... nữa." Uyển Tình khóc lớn.

Hần nhìn cô, tay buông lỏng một chút: "Nói, vì cái gì cầu tình cho hần? Em thích hần?"

"Hần là bạn của tôi."

Mục Thiên Dương lạnh lùng, không nói.

Uyển Tinh sợ run một chút mới phản ứng lại, mình tựa hồ lại nói không đúng rồi, lập tức nói: "Tôi không thích hấn. Tôi cũng không biết hấn vì cái gì thích tôi. Anh muốn đánh liền đánh đi."

Mục Thiên Dương kéo cô ngồi lên, một cước dập tắt tàn thuốc trên thềm.

Uyển Tinh tựa vào cửa xe trên, ngẩn đầu, cả da đầu run lên.

Mục Thiên Dương trừng mắt: "Lại đây!"

Uyển Tinh vội vàng đi qua, va chạm làm sách rơi là tả. Mục Thiên Dương nâng cằm của cô lên, phát hiện khoé miệng cô có vết máu, hấn là do một cái bạt tai vừa rồi. Hấn thở dài: "Em chộc tôi làm gì? Tôi bình thường thương em không đủ sao, em làm chi phải chộc tôi sinh khí?"

"Tôi sai lầm."

"Em ý vào tôi đối tốt với em một chút, liền dám chống đối tôi phải không?"

Uyển Tinh vội vàng lắc đầu.

Hấn hung hăng hôn cô một chút: "Về sau phải nghe lời, bằng không tôi sẽ không thương em nữa."

"Ừ." Uyển Tinh nức nở.

Hấn ôm lấy cô, ôn nhu nói: "Ngaoan, hôm nay không đi học, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Không sai biệt mẹ em lắm phải xuất viện đi?"

"Phải. . . ." Uyển Tinh thân mình phát run, hấn sẽ không phải không cho cô về nhà đi?

"Nhìn biểu hiện gần nhất của em." Hấn nói đến thế bỗng nhưng dừng lại.

Uyển Tinh sắc mặt tái nhợt, quả nhiên. Quả nhiên.

Cô phải biểu hiện như thế nào? Mỗi ngày cời hết ở trên giường chờ hấn sao? Hấn đã ngủ với cô vô số lần, bộ dạng như vậy tựa hồ cũng không ngạc nhiên.

Đưa Uyển Tinh về biệt thự, Mục Thiên Dương phải đến công ty. Uyển Tinh ngồi trên sofa đến hết trưa, thẳng đến lúc nghe tiếng ô tô, biết hấn đã trở lại, vội vàng chạy tới cửa trước.

Đứng trong chốc lát, Mục Thiên Dương tiến vào, nhìn cô sừng sốt. Cô vội đưa dép lê tới trước mặt hấn, khẩn trương nhìn hấn. Hấn nhìn cô một lát, đưa tay ở trên mặt hấn vừa sờ, vừa béo má, đầu đến cô co rụt lại.

Hấn hung hăng bỏ ra tay, đá dép lê văng ra, cũng không quay đầu lại.

Hấn sinh khí? Như thế nào lại sinh khí? Cô phải làm như thế nào?

Uyển Tinh gấp đến độ không biết làm gì, mẹ sắp xuất viện, hấn nếu vẫn sinh khí, khẳng định sẽ không cho cô về nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Gọi Tên Tôi

Uyển Tinh đi đến bên ngoài thư phòng, thấy Mục Thiên Dương ngồi ở trước bàn làm việc, không biết có nên đi vào hay không. Do dự nửa ngày, Mục Thiên Dương từ trên ghế lại đây. Cô thờ hộc vì kinh ngạc, đứng thẳng tắp ở nơi đó, không dám động.

Mục Thiên Dương thấy thần sắc của cô, thập phần bức bối, không hồn giận nói: "Tiến vào."

Uyển Tinh khẩn trương đi vào, đóng cửa lại. Đi đến trước mặt hấn, cô run rẩy cởi bỏ nút áo của mình.

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại: "Em làm gì vậy?"

"Tôi." Cô cũng không biết, nhưng trừ bỏ như vậy, cô còn có biện pháp gì.

Mục Thiên Dương hung hăng trừng cô, trừng đến mức cô không dám làm nữa, chỉ đành phải chậm rãi hạ tay xuống. Hấn không nói lời nào, chỉ nhìn cô, cô không dám nhìn thẳng hấn, liếc cúi đầu. Chậm rãi, cô khóc, nước mắt một viên một viên chảy xuống, nhưng lại không dám phát ra âm thanh.

"Không được khóc!"

Uyển Tinh chấn động, lau nước mắt, trộn to hai mắt nhìn chằm chằm mặt đất, không cho nước mắt chảy ra. Nhưng một lát sau, vẫn nước mắt nhịn không được chảy ra. Cô lại lau đi, Mục Thiên Dương đứng lên, sợ tới mức cô lui lại một bước.

Hấn đưa tay xoa mặt của cô – phần má cô bị hấn đánh. Chính hấn đánh, nhưng nhìn cô như vậy, hấn cư nhiên cảm thấy đau lòng, cảm thấy có lỗi!

Hấn sao lại đau lòng? Sao lại cảm thấy có lỗi? Đây là chính hấn đánh, cũng không phải người khác đánh!

Cho cô cảm y ngọc thực, cô một chút cũng không quan tâm, mỗi ngày lại muốn đi ra ngoài, hấn cần gì phải đau lòng? Đau lòng thì như thế nào, cô ngoài sợ hấn, chống đối hấn, còn có thể làm cái gì?

Mục Thiên Dương tay run lên, đột nhiên túm cô qua, đem cô đặt trên mặt bàn.

"A." Uyển Tinh kêu một tiếng, cắn chặt răng. Theo hấn. Theo hấn. Bằng không, hấn sẽ lại tức giận.

Mục Thiên Dương kéo váy của cô xuống, xé áo somi của cô, nút áo rơi bùm bùm trên mặt đất.

"Em muốn quyến rũ tôi? !" Hấn vừa nhớ tới động tác khi vừa mới đến của cô, vừa xâm nhập đúng đạo khô khóc của cô.

"A ——" Uyển Tinh quát to một tiếng, đau quá. Nước mắt không nhịn được chảy ra, cô cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể gất gao cắn môi dưới.

"Khóc cái gì? Không phải như em mong muốn!"

"Ngô." Uyển Tinh che miệng mình, miễn cho mình cầu xin tha thứ.

Mục Thiên Dương kéo tay cô ra, ra lệnh: "Kêu ra!"

"Ngô." Uyển Tinh lắc đầu.

"Em có nghe không?" Hấn kéo tóc cô.

Uyển Tinh sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn hấn, khóc rờn nói: "Nhẹ một chút. Van cầu anh."

Mục Thiên Dương nở nụ cười vụn vụn, trong lòng đau đớn khó nhịn. Hấn động tác ôn nhu lại, hôn lỗ tai của cô, thấp giọng dụ hoặc: "Gọi tên của tôi."

Uyển Tinh kinh ngạc nhìn hấn.

Hạ thân hấn va chạm mạnh, lãnh giận (lạnh lẽo + tức giận) ra lệnh: "Gọi tên tôi!"

"Tôi. Tôi không dám." Uyển Tinh gục xuống bàn, khó chịu nói.

"Không dám?" Hấn tức giận đến phát run, cảm thất lưng của cô, mãnh liệt va chạm. Hấn muốn cô gọi tên hấn mà thôi, cô lại còn nói không dám. . .

"A —— không cần, không cần. Đau ——" Uyển Tinh lớn tiếng cầu xin tha thứ, nhưng hấn không có xu thế dừng lại chút nào. Rốt cục, cô nhịn không được hô to, "Thiên Dương! Thiên Dương ——"

Mục Thiên Dương ngẩn ra, ở trong tiếng la của cô đạt tới đỉnh, ngừng lại. . .

"Ô ô." Uyển Tinh gục xuống bàn, khóc rống.

Mục Thiên Dương ghé lại gần mặt của cô, yêu thương hôn vội xuống.

"Đỉnh Uyển Tinh." Hôn vài cái, hấn hung hăng bóp cằm cô, thần sắc bi thương mà phẫn nộ, "Em vì cái gì không cười với tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Động Tâm

Uyển Tình mờ mặt nhìn hấn.

Hấn nói: "Tôi chưa thấy em cười qua."

Uyển Tình ngẩn ngơ, hấn muốn nhìn cô cười?

"Ngoan, cười một cái." Hấn không cần cô sợ hấn, không cần cô nom nớp lo sợ hầu hạ hấn, hấn muốn nhìn cô cười, thiệt tình thực lòng cười với hấn...
Đương nhiên, nếu là giả cũng không sao, giả cũng tốt a...

Uyển Tình nhìn hấn, cười không nổi. Cô cố gắng nhếch khóe miệng lên, kết quả so với khóc còn khó coi hơn.

Mục Thiên Dương vừa thấy, tay run run, rất muốn lại lần nữa tát cô một bạt tai. Nhưng mà. Hấn luyện tiếc! Hấn bỏ cô ra, theo phần thân của hấn cũng từ trong cơ thể cô rời khỏi.

Uyển Tình than nhẹ một tiếng, từ trên bàn ngã ngồi trên mặt đất.

"Em cút cho tôi!" Mục Thiên Dương rống giận. Vì cô tốn tiền không tính, còn vì cô động tâm! Kết quả cô ngay cả cười cũng không nguyện ý cười với hấn.

Uyển Tình mặc quần áo xong, hoang mang rối loạn rời khỏi thư phòng.

Mục Thiên Dương ngã ngồi ở ghế dựa, thống khổ nhắm mắt, nhìn trần nhà thề: "Đinh Uyển Tình. Tôi không thể để mình khó chịu. Nếu tôi yêu em, em cũng phải yêu tôi!"

Ngày hôm sau, Mục Thiên Dương đột nhiên khai ân, cho Uyển Tình đi thăm Từ Khả Vi. Uyển Tình vừa kinh vừa sợ, không biết hấn làm như vậy vì cái gì, không dám đáp ứng.

Mục Thiên Dương vỗ bàn: "Hiện tại lá gan của em thật lớn? Ngay cả từ cảm ơn cũng không nói nổi sao!"

"Cảm ơn, cảm ơn!" Uyển Tình vội vàng nói.

Mục Thiên Dương đặt bữa sáng xuống: "Ngày mai đi học. Đồ vật trước kia mua cho em nên mặc sẽ mặc, nên mang liền mang, nơi đó tất cả mọi người đều như vậy, em không cần phải cảm thấy không được tốt!"

"Vâng" Uyển Tình nói xong, cử đắc thủ cổ tay có chút lạnh.

Mục Thiên Dương nổi giận đá ghế, rời khỏi biệt thự. Uyển Tình cũng chấm dứt bữa sáng, thay quần áo đi bệnh viện. Như mọi ngày, Từ Khả Vi lo lắng cô học tập ra sao, khuyên cô đừng đến, miệng cô đầy lời nói dối, làm cho Từ Khả Vi yên tâm.

Từ Khả Vi nói: "Hiện tại không phải thời điểm con ôn thi sao, đừng tưởng rằng ta không biết."

"Được rồi." Uyển Tình nói, "Thời điểm người xuất viện cũng vừa lúc con bắt đầu ôn thi, người sẽ không nói cái gì đi?"

"Học tập trọng yếu!"

"Con không có bỏ bê."

Uyển Tình đang chuẩn bị rời đi, y tá đến kêu Từ Khả Vi uống thuốc. Uyển Tình để giỏ xách xuống, nói: "Con chờ người uống thuốc rồi đi!" Nói xong cô rót nước.

Từ Khả Vi không thể nề hà, cúi đầu, phát hiện có cái gì phải theo cô kia phá giải của tiểu bố trong bao hiệu đi ra, đưa tay lôi kéo, liền lôi ra một cái đi động.

Uyển Tình rót nước xong trở về, xem bà cầm đi động của mình, sững sờ.

Từ Khả Vi cau mày, hỏi: "Ồ đâu có được thứ này?"

"Là" Uyển Tình hai tay phát run, gấp đến độ không biết giải thích như thế nào.

Từ Khả Vi thần nhiên bĩu môi, đưa điện thoại đi động đặt ở một bên: "Hấn có thể thương con như vậy, cũng không sai."

Uyển Tình hoảng hốt trong chốc lát mới phản ứng lại, người bà ấy nói chính là Đinh Chí Cường, bà ấy nghĩ đi động này là Đinh Chí Cường mua. Uyển Tình trong lòng bị thương, rất muốn nói cho bà là không phải! Đinh Chí Cường cái gì cũng không mua cho cô, ngược lại bán cô đi! Cô chỉ là công cụ làm ấm giường của Mục Thiên Dương thôi! Ít nhất Mục Thiên Dương cứu mẹ cô, mua cho cô cái này cái kia, như thế nào cũng tốt hơn cái người được gọi là cha kia.

Uyển Tinh để ly nước xuống, lạnh lùng nói: "Mấy thứ đồ vật này nọ mà thôi! Không đại biểu được cái gì!"

Từ Khả Vi liếc nhìn cô một cái: "Nếu như vậy, về sau ít lấy đồ chỗ hần! Bị mẹ con kia biết, chúng ta sẽ lại gặp chuyện không may!"

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lau Son Môi

Uyển Tinh trở lại xe, A Thành nói: "Tổng giám đốc vừa mới gọi điện thoại đến, bảo tôi đưa ngài đến công ty."

Uyển Tinh sững sốt, vội hỏi: "Có gấp không? Không vội trước đưa tôi về nhà, tôi phải thay quần áo!"

A Thành gật đầu, lái xe quay về biệt thự. Uyển Tinh nhanh như bay nhảy xuống xe, lên lầu thay đổi một thân hàng hiệu, hoang mang rối loạn đánh một tầng phấn ở trên mặt, gắn lông mi giả, bôi son, tổng cộng không đến mười phút.

Nhìn người trong gương, có điểm không giống mình. Cô thương tâm giật giật khóe miệng, cầm lấy túi xách LV*, bộ dáng có vài phần giống như bị người nuôi dưỡng. Đang muốn rời đi, đột nhiên nhớ tới như vậy còn chưa đủ, lại mở ngăn kéo ra, lấy một dây chuyền kim cương đeo vào. Cuối cùng, cô lấy cái hộp Vacheron Constantin ra...

*hình em nó đây

images

Đi vào văn phòng, nhìn Mục Thiên Dương cúi đầu làm việc, Uyển Tinh chậm rãi đi qua, thấp giọng kêu lên: "Mục tiên sinh."

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, nhìn thấy cô, sững sốt, một lát sau ánh mắt đảo qua dây chuyền trên cổ cô, lại quét đến Vacheron Constantin trên cổ tay của cô. Thần sắc hần vừa lòng, đẩy bàn phím ra: "Lại đây."

Uyển Tinh đi qua, hần ôm cô lên trên đùi, hôn mặt của cô: "Còn trang điểm?"

Uyển Tinh cắn môi, có chút không được tự nhiên.

Hần lấy khăn giấy, đưa tới trước mặt cô: "Lau son môi đi!"

Uyển Tinh sững sốt, nghi hoặc tiếp nhận khăn, chậm rãi sà sát môi mình.

"Tôi có không có nói cho em, tôi không thích nữ nhân bôi son?"

Uyển Tinh cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, nói: "Giống như chưa nói qua... Chắc là tôi đã quên, tôi về sau sẽ nhớ rõ."

"Ừ, ngoan." Hần kéo cằm của cô xuống, nhẹ nhàng mà hôn lên, triều miên hơn nửa ngày, "Tôi không muốn mỗi ngày ăn vật phẩm hóa học này. Có thể trúng độc mất tính không nói, còn ảnh hưởng đến hương vị."

Uyển Tinh nhin không được hỏi: "Vậy anh mua đồ trang điểm cho tôi làm gì?"

Mục Thiên Dương sững sốt, nghiêng đầu nhìn cô: "Em dám tranh luận?"

Uyển Tinh sắc mặt trắng nhợt: "Tôi. Tôi không phải cố ý."

"Hừ." Mục Thiên Dương khẽ cười một tiếng, đưa tay ôm lấy cô, "Này quần áo thật không sai." Nói xong kéo dây áo cô xuống đến bả vai, nội y trước ngực cô lập tức lộ hiện ra.

Uyển Tinh quýnh lên: "Mục tiên sinh." Hần phải ở trong này sao? Đây chính là văn phòng!

"Em gọi tôi là gì?"

Uyển Tinh sững sốt, lắp bắp nói: "Thiên, Thiên Dương."

Mục Thiên Dương đưa tay nâng cằm của cô lên, mở chân cô ra để cô ngồi ở trên đùi mình, một bàn tay từ dưới váy chui vào, ở bên trong vuốt ve. . . .

"Mục. Thiên Dương ——" Uyên Tĩnh sợ hãi phát run, gắt gao bắt lấy áo của hắn. Cô muốn cầu hắn không cần ở trong này, nhưng lại không dám. Bởi vì mỗi một lần cầu hắn, cô đều chỉ nhận đối đãi càng tàn bạo hơn thôi.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, Mục Thiên Dương dừng lại, hai mắt bốc hỏa nhìn chăm chăm máy điện thoại nội bộ. Một lát sau, máy nội bộ truyền đến âm thanh ngọt ngào của thư ký: "Tổng giám đốc, Đinh tiểu thư ở dưới lầu, cô muốn gặp ngài."

Đinh tiểu thư? Uyên Tĩnh nghi hoặc, cô không phải ở trong này sao? Còn có vị Đinh tiểu thư thứ hai?

Mục Thiên Dương sùng sốt một chút, cười nói: "Mời cô ta đi lên." Cúp điện thoại, hắn nói với Uyên Tĩnh, "Là chị của em."

Uyên Tĩnh cả kinh, hoá tốc theo hắn trên đùi nhảy dựng lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh: "Cô ta... Cô ta sao lại đến tìm anh?"

"Cô là đại tiểu thư Đinh gia, là tiểu thư thiên kim, như thế nào không thể tới tìm tôi?"

"Tôi. Tôi không muốn thấy cô ta." Uyên Tĩnh sùng sốt nắm lấy tay hắn, "Anh. Anh có thể cho tôi đi hay không? Tôi không muốn thấy cô ta! Tôi cái gì đều đáp ứng anh."

"Những lời này hình như em đã từng nói qua, kết quả lại luôn phản kháng lại tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tiểu Tam

"Tôi. Tôi sai lầm rồi!" Uyên Tĩnh gấp đến độ sắp khóc, "Tôi có thể rời đi trước hay không?"

"Em không được rời đi." Hắn nói.

Uyên Tĩnh nghi hoặc hắn vì cái gì lại nói như vậy, thư kí lại nói tiếp trong điện thoại: "Tổng giám đốc, Đinh tiểu thư tới rồi."

Cô cả kinh, nhìn chăm chăm cửa lớn, cả người run rẩy như lá rụng trong gió.

Mục Thiên Dương nói với bí thư: "Cho cô ta vào!" Tắt điện thoại, hắn chỉ tay về hướng bên cạnh, "Bên kia là phòng nghỉ!"

Thấy tay nắm cửa đang xoay tròn, Uyên Tĩnh quay đầu bỏ chạy.

Đinh Thái Nghiên tươi cười như hoa đi vào, lại nhìn thấy một bóng dáng nữ nhân đang chạy về hướng phòng nghỉ. Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, sau ba giây liền khôi phục thần sắc, cười dài đi đến trước mặt Mục Thiên Dương: "Mục tổng ~"

"Gọi tôi là Thiên Dương thì tốt rồi." Mục Thiên Dương đứng dậy, ôm thắt lưng của cô, "Tôi còn nghĩ đến em đã quên cuộc của chúng ta."

"Em làm sao dám quên?" Đinh Thái Nghiên trong lòng tràn đầy vui mừng, cả người đều dính sát vào người hắn. Vô luận nữ nhân trong phòng nghỉ là ai, hiện tại Mục Thiên Dương ôm chính là cô, cho nên cô mới là người thắng. Có lẽ, người trong phòng nghỉ là Triệu Mĩ Na trước đây thường xuyên gặp hắn đi! Xem ra, Triệu Mĩ Na thật sùng, bằng không Mục Thiên Dương có thể cự tuyệt cô mà.

Tuy rằng cô vẫn muốn tiếp cận Mục Thiên Dương, nhưng lúc trước hắn chứng mất cô. Tối hôm qua cô đi tham gia một cái yến hội, bởi vì biết hắn sẽ đi, cô chăm chút cách ăn mặc của mình, rất cục làm cho ánh mắt của hắn dừng lại trên người mình. Yến hội chấm dứt, hắn không có đưa bạn gái Triệu Mĩ Na về nhà, mà là đưa cô về. Cô chỉ biết, cơ hội của mình đã tới!

Tối hôm qua hắn mời cô ăn cơm trưa, nhưng chưa nói ngày cụ thể. Rèn sắt khi còn nóng, cô hôm nay tới tìm hắn. Nếu hắn gặp cô, tự nhiên không thể tốt hơn; nếu không gặp, cô chỉ có thể lại cố gắng! Về phần cái nữ nhân tới trước kia, cô coi như không phát hiện. Cô hiện tại bất quá là một người trong số đó của hắn thôi, địa vị còn không ổn định, tự nhiên sẽ không ngóc đi cãi lộn, tranh giành tình nhân.

Có lẽ, Triệu Mĩ Na chính là ở vị tối hôm qua chuyện sinh khí đi? Hừ! Mục tiêu của cô là vị trí Mục phu nhân, nên ánh mắt sẽ không thiên cận như vậy!

Đương nhiên, cô có thể phóng khoáng như thế, cũng là bởi vì không nhận ra người kia là Uyên Tĩnh, bằng không không biết bị kích thích thành cái bộ dáng gì.

Hai người thân thiết một hồi, Mục Thiên Dương nói: "Chúng ta đi ăn cơm?"

"Vâng!" Đinh Thái Nghiên cao hứng trả lời.

Hai người ôm ôm ấp ấp rời khỏi văn phòng, người đang tránh ở trong phòng nghỉ Uyển Tinh đã cứng ngắc . Cô ôm đầu gối ngồi dưới đất, thất thần nghĩ: hấn cùng Thái Nghiên. Có quen nhau sao?

Sớm nên nghĩ đến, hấn nam nhân như vậy không thiếu nhất chính là bạn gái. Nhưng không nghĩ tới, là Thái Nghiên.

Mà mình, vô luận cô có không tình nguyện bao nhiêu, hiện tại thân phận của cô đều là tiểu tam bị vạn người thóa mạ! Nếu bị Thái Nghiên biết, cô ta nhất định sẽ giết mình đi?

Uyển Tinh ngồi chồm hồm thật lâu, nghe thấy sau lưng có người gõ cửa. Cô cả kinh, nghĩ Mục Thiên Dương đã trở lại, đứng lên mở cửa ra. Thư ký của Mục Thiên Dương đứng ở bên ngoài, cười nói: "Tôn tiên sinh bảo tôi tới tìm ngài, hấn ở bên ngoài."

"Tôn tiên sinh?"

"A Thành."

"Nga." Nguyên lai A Thành họ Tôn a.

Đi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy A Thành. A Thành nói: "Tổng giám đốc bảo tôi đưa ngài trở về."

"Nga."

"Tổng giám đốc nói ngài có thể ở bên ngoài ăn cơm trưa."

"Không cần, tôi trở về ăn."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.